15,3 грн.
передплатна ціна на півроку
(+1 грн. — за оформлення)

№ 211 (2711) ■ Вівторок, 13 листопада 2001 року ■ Ціна договірна

Голос України

Газета Верховної Ради України

ЦЬОГО ДНЯ

■ *1870 р. Народився вчений-юрист і політичний діяч Станіслав Дністрянський. У 1907-18 рр. був послом в австрійському парламенті від галицької Національно-демократичної партії.* ■ *1896 р. На Полтавщині народився майбутній актор і режисер Доміан Козачківський. У 1952-67 рр. працював у Львівському театрі ім. Заньковецької.* ■ *1918 р. Уряд Радянської Росії анулював Брестський мирний договір.* ■ *1941 р. У Маріуполі загинув, закатований гітлерівцями, знатний металург Макар Мазай.* ■ *1941 р. Помер Антін Крушельницький, письменник, критик, журналіст.*

Головний фінансовий документ — тема наступного сесійного тижня

Сьогодні Верховна Рада заслухає інформацію Кабінету Міністрів про готовність паливно-енергетичного комплексу та житлово-комунального господарства до роботи в осінньо-зимовий період. Таке рішення прийнято на погоджувальній раді голів комітетів Верховної Ради і керівників депутатських груп і фракцій. Народні обранці хочуть також почути від урядовців думку про виконання постанови парламенту щодо заборони підвищення тарифів на житлово-комунальні послуги. Ряд народних депутатів внесли також пропозицію прийняти постанову про списання заборгованості громадян за комунальні послуги.

(Продовження на 2-й стор.).

Дні Києва в Москві

У Москві тривають Дні Києва. Їх урочисте відкриття відбулося вчора ввечері в ДЦКЗ «Росія». Урочиста частина завершилася гала-концертом. Загалом для участі в культурній програмі з Києва до Москви прибули 152 особи.

Мертвий не скаже
6

Тарифи підвищувати не можна

— Позиція фракції об'єднаних соціал-демократів щодо тарифів на електроенергію залишається незмінною: їх підвищувати не можна, — наголосив учора під час прес-конференції Перший заступник Голови Верховної Ради, лідер СДПУ(о) Віктор Медведчук.

Це запитання пролунало у зв'язку з тим, що сьогодні парламент заслухає інформацію уряду про підготовку до зими. Віктор Медведчук розкритикував постанову №133 попереднього складу Кабінету Міністрів, якою дозволили підвищити ціни на електроенергію шести приватизованим обленерго. Це ж рішення забороняє втручатися у цінову політику згаданих обленерго місцевим органам влади і дозволяє водночас від'єднувати боржників від електроенергії.

— Якщо уряд погодиться на вимоги Світового банку і дозволить підвищити тариф, це призведе до стрибка цін не тільки в окремих регіонах, а й у державі, — зазначив Віктор Медведчук. — А тому ми порушуватимемо питання про політичну відповідальність уряду.

Перший заступник Голови Верховної Ради відповів також на низку інших запитань. Детальніше про прес-конференцію Віктора Медведчука читайте у наступному номері «Голосу України».

Залишайтеся з «Голосом», і ми допоможемо вам

До 15 грудня триватиме акція «Залишайтеся з «Голосом», у рамках якої юристи нашої редакції надаватимуть безоплатну юридичну допомогу передплатникам 2002 року. А саме: консультації з трудового, житлового, цивільного та інших галузей права, підготовка позовних заяв, скарг, клопотань, запитів до міністерств, відомств та органів державної влади. Допомога надається з одного питання або однієї теми, для чого потрібно звернутися особисто до редакції або чітко сформулювати запитання у листі та додати, у разі потреби, документи. Підставою для отримання консультації є квитанція (її копія) про передплату газети «Голос України» на весь 2002 рік.

Людей, яких оточує темрява, має оточувати наша турбота

Фото Укрінформу

Сьогодні — Міжнародний день сліпих.
З цим днем не вітають. Це лише нагадування про те, що поруч з нами живуть люди, яких завжди оточує темрява.
У столичній школі-інтернаті № 5 імені Якова Батюка для сліпих дітей живуть і навчаються 160 учнів із 17 областей України у віці від 6 до 18 років. Не всі діти тут абсолютно сліпі, є такі, що слабо бачать, у змозі розрізнити день і ніч, світлі плями і контури предметів.
Випускники школи-інтернату навчаються в інститутах, технікумах, працюють на виробництві. Кожний із них мріє знайти своє місце в житті і побачити коли-небудь вітрильник у всій його красі.

Фото Вероніки БОРКОВСЬКОЇ (Укрінформ).

Кабмін шукає крайніх. Цього разу — серед СП
7

Реформатор Миндру
10

Не шпигуни, але теж порушники
12

P. S. В Україні поки що не виявлено вірус грипу

Головний фінансовий документ — тема наступного сесійного тижня

Розмова на погоджувальній раді точилася щодо процедури розгляду цього документа

(Початок на 1-й стор.).

Проте, як зазначив Перший заступник Голови Верховної Ради Віктор Медведчук, головною темою сесійного тижня стане розгляд у четвер постанови про проект бюджету на наступний рік. Отож розмова на погоджувальній раді точилася щодо процедури розгляду цього документа. Уже підготовлено чотири проекти постанови і готується п'ята. Водночас Міністр фінансів Ігор Мітюков після узгодження проекту постанови з профільним комітетом пропонує внести у нього деякі уточнення. На погоджувальній раді народні депутати висловили низку претензій щодо організації розгляду проекту бюджету. На їхню думку, треба спершу заслухати звіт уряду про виконання державного кошторису за 2000 рік, а також звіт Національного банку про грошово-кредитну політику. Пропонується також провести парламентські слухання, на яких заслухати керівництво Національного банку щодо основних напрямів грошово-кредитної політики у 2002 році.

У четвер плановано розглянути зміни до головного фінансового документа на поточний рік. Це пов'язано з тим, щоб можна було виконати постанову Кабінету Міністрів про підвищення на 15 відсотків заробітної плати працівникам народної освіти.

Цього тижня також вирішуватимуть долю законопроектів про вибори до місцевих рад і органів влади Автономної Республіки Крим. Окрім того, за рішенням погоджувальної ради на розгляд сесії буде винесено низку інших важливих питань.

Володимир КОРОЛЮК.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Дисертації — не конвеєр

 У Комітетах ВР України

Комітет Верховної Ради з питань науки і освіти пропонуватиме парламентаріям розглянути два законопроекти про атестацію наукових і науково-педагогічних кадрів вищої освіти.

Документ, підготовлений народним депутатом Сергієм Дорогунцовим, закріплює наявну систему атестації. Адже, за словами Сергія Дорогунцова, вона складалася роками і спонукатиме до напрацювання якісних та змістовних кандидатських та докторських робіт. Законопроектом передбачено збереження державного контролю та регулювання атестації, яку здійснюватиме лише Вища атестаційна комісія. Голову ВАКу призначатиме Президент України.

Цей законопроект підтримав і голова ВАКу Віктор Скопенко, оскільки вважає: останнім часом «захищається» велика кількість неякісних, низькопробних наукових робіт, авторам яких надається науковий ступінь. Такі роботи зазвичай пропускають спеціалізовані комісії, яких сьогодні в Україні 632. Скажімо, були випадки, коли проходило кілька дисертацій з абсолютно однаковими назвами або наукові роботи іноземців, які навіть не мали вищої освіти. Не дивно, що Україна, за даними ООН, за інтелектуальним рівнем посідає 71-ше місце після Росії, Польщі, Білорусі. Через несумлінну діяльність таких комісій кожний третій незабаром стане кандидатом чи доктором наук. Водночас Вища атестаційна комісія висуває надзвичайно жорсткі вимоги до пошукачів, які мають захищати ступінь.

Члени комітету засумнівалися у доцільності затвердження голови ВАКу Президентом, бо фактично це робитиме президентська адміністрація і «політизуватиме» наукову діяльність.

На відміну від цього законопроекту інший документ, внесений Костянтином Ситником, все-таки пропонує зберегти спеціалізовані комісії для забезпечення «сучасного демократичного підходу до науки».

Юлія ШЕЙКО.

Подяка

Рада Всеукраїнської професійної спілки народних депутатів України у Верховній Раді України та Рада Всеукраїнського депутатського клубу народних депутатів України «Парламент» у Верховній Раді висловлюють щиру подяку народному депутатові України, голові ради акціонерів ВАТ «Завод «Оболонь» Слободяну Олександру В'ячеславовичу за підтримку у проведенні засідань секцій: «Автомобіль України», «Страхування в Україні», «Медицина і фармація в Україні», «Право України», «Політичні партії України» Всеукраїнського депутатського клубу народних депутатів України «Парламент» у Верховній Раді України.

 Актуально

Народний рух кримських татар

За три дні роботи національного з'їзду кримських татар депутати здійснили ротацію свого вищого органу —Меджлісу — і виробили тактику передвиборної боротьби.

Перша сесія нинішнього четвертого курултаю почалася з чистого аркуша: старий Меджліс розформовано, новий — почав працювати з понеділка. Своє лідерство зберіг незмінний уже протягом десяти років голова Меджлісу —народний депутат України Мустафа Джемілєв. Делегати ухвалили рішення про співробітництво на парламентських виборах з обома гілками Народного руху України. Лідер НРУ Геннадій Удовенко під час роботи курултаю повідомив, що НРУ і блок «Наша Україна» враховують інтереси кримських татар на парламентських виборах. У списку блоку їм належить два місця.

Та курултай передусім цікавили вибори до Верховної Ради автономії. Якщо до неї не потраплять кримські татари пропорційно до їх присутності на півострові, вони енергійно виступатимуть за розпуск кримської Верховної Ради.

Тим часом дедалі більше активізується антагонізм між Меджлісом і Радою аксакалів при голові ВР АРК. Її співголова Рефат Джемілєв заявив, що протягом дванадцяти років на повернення кримських татар за заявами офіційних осіб уже виділено понад 300 млн. доларів, а житло збудовано лише для 25—30 тис. депортованих. Тож Рада аксакалів закликала владу посилити контроль за використанням коштів на облаштування репатріантів.

Уперше за десять років роботи представницького органу кримських татар своє звернення до нього надіслали Президент України Леонід Кучма, а також посол США в нашій державі Карлос Паскуаль.

Віктор ХОМЕНКО.

Комплект для виборця: «лебідь, щука і рак». Плюс «темні конячки»

 Підсумок тижня

Минулого четверга на прес-конференції лідера НРУ Геннадія Удовенка та першого заступника голови УНР Івана Зайця журналістам розповіли не лише про зовнішні здобутки — успішні результати міжнародного «круглого столу», присвяченого проблемам стратегічного партнерства між Україною та Сполученими Штатами (як здогадується спостережливий читач, ці здобутки пов'язані з «хронікою»: перебуванням на віддаленому березі Атлантики прем'єра в минулому і найпопулярнішого політика на день сьогоднішній). Не менш важливе було запевнення в суто внутрішньому досягненні. Пан Удовенко пообіцяв, що, незважаючи на проблему квот у блоці Віктора Ющенка «Наша Україна», обидва Рухи не перейматимуться цією прикрою для багатьох однопартійців перешкодою до здобуття депутатських мандатів і не допустять розколу, йдучи у складі «НУ» до переможного кінця».

Наскільки «приреченим на перемогу» не зрадять нерви, спостерігаючи за НЛО — нав'язаними лімітом обмеженнями у виборчих списках, інше питання. Доля стратегічних партнерів у складі «НУ», однак, залежить не лише від власної мудрості й далекоглядності, а й від спецоперацій тих, хто збиває капітали на політичних спекуляціях. Не секрет, що такий вид «комерції» запускають, коли треба довести до банкрутства навіть конкурентоспроможного опонента.

На Батьківщині В. Ющенка чекали не лише новини «від Бойка», а й дружина з донькою. Що умиротворює...

Того самого четверга ще один рухівський «однофамілець» — співголова «Народного руху України «За єдність» Богдан Бойко — на прес-конференції оголосив про створення нового виборчого блоку під харизматичною назвою «Народний рух України» (!). На відміну від партій-тезок цей симбіоз «низки політичних партій та громадських організацій» матиме виразний «ультраправий» характер. Оскільки, за спостереженням пана Бойка, виборчий блок Ющенка «Наша Україна» не є носієм національно-консервативної ідеології, бо його платформа ліберальна, український виборець, який завжди голосував за Рух, «немає за кого віддати свій голос». Точніше, не було за кого — до появи ВБ НРУ. Крім спостережень, «ультраправий» співголова виявився фахівцем і в політичній астрології: «Партії Удовенка і Костенка доживають останні місяці», — попередив він і пообіцяв, що блок «Народний рух України» послідовно займатиме державницьку національ-демократичну нішу політичного спектра». Для повнішої характеристики пан Бойко оголосив нове утворення «єдиним правонаступником НРУ зразка 1989—початку 1990-х». Зрозуміло, з таким спадком «ультраправі» розкольники в ім'я «єдності» також не сумніваються у власній приреченості на повторення успіху тодішнього НРУ на виборах.

На відміну від пана Бойка, фантазія автора не сягає вершин політичних гороскопів. Хоча, знаючи про залежність «Народного руху України «За єдність» від деяких структур, можна припустити, що об'єднані зірки одноіменної партії та вулиці Банкової будуть прихильні до «правонаступників». Доктор політичних наук, соціолог Олександр Вишняк, між іншим, переконаний, що ВБ НРУ створений за порадою «москвичів», хоча фінансується за рахунок українських партій. А в інтерв'ю «Інтерфакс-України» Тарас Чорновіл стверджує: виборчий блок НРУ Б. Бойка є «однозначно політичною спекуляцією». «Народний рух України «За єдність» створювався як спекулятивна і компілятивна структура адміністрації Президента. Я можу свідчити про це, оскільки пов'язані з цим моменти зафіксовано під час моєї розмови з Президентом на плівках Мельниченка». Однак Т. Чорновіл упевнений, що попри «дезорієнтацію і дезорганізацію» використання «бренда» Народного руху не допоможе блокові Богдана Бойка набрати необхідні 4 відсотки, хоча й дещо зменшить кількість голосів за блок «Наша Україна».

Сам лідер «НУ» Віктор Ющенко, щойно приземлившись у Борисполі після вояжу по США, підступи спецпідрозділу «найдружнішої до нього партії» охарактеризував так: «Це одна з форм фальсифікації громадської думки. Я прохатиму людей: читайте, дивіться, слухайте і думайте. Чим більшим обсягом інформації володітиме виборець, тим об'єктивнішим буде його вибір...».

Це ще як і що дивитися, до речі. Якщо виборець у глибинці, куди доходять лише хвилі Першого національного, скористається порадою Віктора Андрійовича, результат його «громадської думки» буде перпендикулярний сподіванням лідера «Нашої України». Звідти, з утеенівської «Панорами», вже встигли розжувати «велику за обсягом інформацію» для "об'єктивного вибору»: Бойко не ховається за чужі назви, а йде завойовувати електорат з «автентичною», єдино вірною справжнім ідеям Руху. Напевно, після такого телепродукту (плюс інші «незалежні» телефірми. Без сумніву, до 31 березня піднатужаться і бойові листки деяких партій) у багатьох довірливих виборців у голові перемкне від засилля знайомих абревіатур. На що, власне, і розраховують ініціатори «єдностей».

Тим часом на електорат чекають не лише рухівські сюрпризи за схемою «лебідь, щука і рак». Нинішня ситуація сприятлива для проникнення до парламенту ще однієї напасті, попереджають відомі українські вчені та політологи. «Створення блоків є механізмом проштовхування до парламенту як частини малоактивних партійних еліт, так і «темних конячок», що збили капітал незаконним шляхом», — підсумували минулої п'ятниці учасники «круглого столу» на тему «Партії і партійні блоки у виборчих кампаніях до парламенту і проблема політичної особи та відповідальності». Ну що ж, усе, як у порядних людей перед виборами, — повний джентльменський набір для найширшого задоволення найвибагливіших смаків багатовекторного українського електорату.

Має рацію Віктор Ющенко. В нашій Україні треба думати. Особливо під час волевиявлення. Щоб не чухати потім за звичкою власні потилиці.

Людмила КОХАНЕЦЬ.
Фото УНІАН.

Соціальний зріз

Чий гаманець тугіший?

За статистикою, найбільшу зарплату на Рівненщині за три квартали нинішнього року мали працівники трубопровідного транспорту загального користування — 907 грн., електроенергетики — 794, залізниці — 574, банківські службовці — 528, митники — 517 грн. Тим часом працівники соціальної сфери одержували у 5—7 разів менше, ніж, скажімо, працівники трубопроводів. Постійно найменша зарплата — лише 94 гривні — в селян. А середньомісячна зарплата одного штатного працівника по області з початку року становить 233 гривні, тобто вона майже на 42 відсотки зросла проти торішньої.

Олександра ЮРКОВА.

Рівненська область.

Тіло Пирогова заберуть з некрополя. Тимчасово

Святині

Працівники Національного музею-садиби Миколи Пирогова, що під Вінницею, готуються до перевезення забальзамованого тіла вченого-хірурга в лабораторію з ребальзамації. Розташована вона неподалік, на території садиби.

Під час зведення школи в селі Пирогові — споруджують її поруч з усипальницею — будівельники випадково порушили сон «доброго лікаря». Через вібрацію, що виникла в результаті забивання залізобетонних паль, несподівано зрушила з місця... труна.

Директор музею Галина Собчук одразу звернулася з проханням призупинити роботи. Комісія, створена за вказівкою міського голови Володимира Ваховського, звернулася до фахівців з Москви. Висновок спеціалістів лабораторії при мавзолеї Леніна (а саме вони здійснюють усі ребальзамаційні роботи з мумією Пирогова) був одностайний: труну необхідно перевезти на безпечну відстань.

У грудні виповниться 120 років, відколи зберігається забальзамоване тіло видатного хірурга. Спеціалісти кажуть, що таким воно може залишатися у разі ретельного догляду ще стільки само часу.

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

Фотофакт

Дегустаційна комісія миколаївського молокопереробного підприємства «Лакталіс—Україна», одного з кращих спільних підприємств французької фірми за кордоном і єдиного в нашій країні, перевіряє продукцію.

Фото Олександра КРЕМКА (Укрінформ).

Проблема

Які інвестиції, такий і зарібок

У селах Городище і Носівка Зборівського району спалахнув конфлікт між селянами та громадянином Бельгії паном Бернаром Вільємом, котрий взяв в оренду землі цих сіл і заснував своє товариство «ЄвроАгро».

Призначивши на посаду директора колишнього військовика і давши 50 тисяч гривень на розвиток, бельгієць сподівався отримати небувалі прибутки по жнивах. Але ж землю не обдуриш. Що посієш, те й пожнеш. Отож на вкладені кошти і вжинували... аж по 5 центнерів пшениці, по 1,5 — вівса, по 1,2 —ячменю. Разом з тим селяни орали, сіяли, щось там молотили і за свою працю хочуть отримати гроші, платню за орендовану землю. Орендар у свою чергу відмовляється розраховуватися з людьми. Каже, що вони не працювали, а лайдакували.

Поки влада та правоохоронці вивчають причини конфлікту, жоден гектар у двох селах не засіяно. А отже, для 310 мешканців цих населених пунктів наступного року можуть настати ще більші злидні. Хоч землі Зборівщини родючі й багаті — цьогоріч рентабельність зернового господарства становила близько 70 відсотків.

Михайло ВАСИЛАШКО.

Тернопільська область.

Актуально

Безпека праці не терпить «обрізання»

За дев'ять місяців цього року на шахтах області сталося 7636 випадків виробничого травматизму. Упродовж десяти місяців на вугільних підприємствах Донеччини загинули 189 гірників.

Голова постійної комісії з питань паливно-енергетичного комплексу Донецької обласної ради, директор шахти «Південнодонбаська № 1» Михайло Бугара звернув увагу, що в проекті бюджету 2002 року на фінансування галузі заплановано виділити 2,8 мільярда гривень, тоді як нещодавно прийнятою Кабміном програмою «Українське вугілля» заплановано 6,3 мільярда. «За рахунок чого чи кого економитимемо?» —запитують депутати. Вони сподіваються, що статтю витрат на охорону праці буде збільшено до передбаченого програмою обсягу.

Ліна КУЩ.

Повідомляє МНС

Жартівники не зупиняються

Це трапилося у Судаку. Конверт, у якому було близько 350 грамів невідомого порошку, виявив один із працівників міськвиконкому. У приміщенні оголосили санітарний день, а конверта відправили на експертизу до Сімферополя. Нині 40 працівників і відвідувачів міськвиконкому — під наглядом лікарів. Хоча є припущення, що у конверті був звичайний алебастр.

Станом на 12 листопада в Україні зафіксовано 295 випадків виявлення речовин невідомого походження. І жодного — з небезпечним порошком. Дехто вочевидь дожартується...

Замість вказівок — консультації

Досвід

Директори сільгосппідприємств Черкаського району тиждень вивчали досвід роботи в Польщі. Замість «вказівок» з міністерства польський аграрник користується широкою мережею консультативних пунктів, послугами фірм, котрі займаються аграрним менеджментом і маркетингом.

У повіті Плонська українці ознайомилися з проведенням приватизації державного агросектору, особливостями інвестування сільгоспспілок та індивідуальних господарств. Відкриттям для багатьох стали зміни в польському селі, де соціальна сфера нічим не відрізняється від міської. Органи місцевого самоврядування повністю взяли на себе турботу про комунальну власність.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

Атакують... контрабандисти

Кордон

Прикордонникам застави Степанівка Котовського загону довелося застосувати табельну зброю, щоб урезонити контрабандистів, які пішли на них в атаку.

Сталося все біля Кучурганського водосховища, на україно-молдовському кордоні. Контрабандисти з'явилися з боку Молдови під прикриттям ночі на п'яти завантажених човнах, тихо причалили до зарослого очеретом берега — і одразу були «накриті» охоронцями кордону. Та в цей час до місця затримання з боку села Кучурган заспішила група десь із трьох десятків чоловік. Прибулі, вигукуючи погрози, хотіли відтіснити прикордонників і митників, звільнивши затриманих та контрабандний товар.

Не залишалося нічого іншого, як застосувати зброю. Цього виявилося досить, щоб група нападників почала розбігатися. Чотирьох із них вдалося затримати. Компетентні органи ведуть розслідування інциденту.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Соломкою мати лікувала сина

Кримінал

Луганські прикордонники затримали 57-річну Надію М. із 13 кг макової соломки неподалік від митного поста «Должанський».

З'ясувалося, соломка потрібна її синові для... лікування виразки шлунка, на яку він страждає. Крім макового продукту, йому нічого не допомагає, ось і вирушила матуся з Росії по зілля.

Алла АНТИПОВА.

Луганська область.

Вісті з Волині

Волинський віртуоз підкорив Італію

Шаленими оваціями вітала вишукана італійська публіка на одному з найпрестижніших у світі музичних конкурсів «Citta'di castelfidardo» юне обдарування з Волині — 13-річного лучанина, баяніста Павла Степаненка. Віртуоз, лауреат-стипендіат національної програми «Нові імена України», переможець десяти міжнародних конкурсів баяністів виборов в Італії третю почесну премію конкурсу, випередивши майже 100 своїх суперників-одноліток зі всього світу. Для абсолютної перемоги йому не вистачило всього 0,33 бала. Посісти олімп фестивалю Павлові завадив старенький баян «Поляна», який не йде в жодне порівняння з наддорогими італійськими інструментами інших учасників.

Журі музичного шоу, однак, гідно оцінили талант волинянина: у вересні наступного року Павло виступатиме у Копенгагені, виборюючи «кубок світу». А невдовзі гратиме перед світовою елітою в Італії на богемному конкурсі на Приз графа Монтеза.

Теракт проти баби Ліди

Кумедна історія, замішана на бактеріальній загрозі, трапилася з пенсіонеркою Лідією К. з Володимира-Волинського. Одного дня вона дістала з поштової скриньки листа, надісланого з Київської області. Це занепокоїло пильну бабусю. Обережно узявши підозрілий конверт, вона намацала в ньому... білий порошок. Старенька в паніці побігла до міліцейського відділку. Чутки про «подарунок терористів» миттєво облетіли місто. Про «біологічну атаку» повідомили місцеву владу. А конверта з отрутою терміново відправили на експертизу.

І ось надійшла відповідь з лабораторії: у конверті —насіння лікарської ехінацеї. Почувши вердикт епідеміологів, бабця раптом пригадала, що торік замовила це насіння в одної з київських фірм. Ехінацея так довго йшла, що старенька просто забула про неї.

В гостях у солдатів вермахту

Кращі студенти Волинського держуніверситету імені Лесі Українки та Луцького державного технічного університету і Волинського інституту економіки стажувалися і жили в сім'ях колишніх солдатів вермахту.

На запрошення Німецької солдатської спілки ветеранів другої світової війни волинські юнаки й дівчата стажувалися в банківських і комерційних установах, муніципальних службах міст.

Древні стародруки в одній книзі

Унікальний довідник під назвою «Каталог видань кириличного друку в установах Волині 1600—1825 років» вийшов у світ у луцькому видавництві «Надстир'я».

Каталог древньої писемної спадщини містить систематизований опис 193 оригіналів стародруків, що здавна зберігаються у фондах Волинського краєзнавчого музею, обласного держархіву, Волинської духовної семінарії та музеїв древніх міст Володимира-Волинського, Любомля, Маневичів. У довіднику докладно описано зовнішній вигляд книги, вказано, де і коли надрукований і знайдений стародрук. Тут наведені і найцікавіші уривки текстів з найліпшими ілюстраціями.

Як зазначила автор унікального каталогу, провідний науковий співробітник Волинського краєзнавчого музею Олена Огнєва, завдяки ретельному посторінковому опрацюванню стародруків стали відомі джерела, які становлять неабияку наукову й історичну цінність для вчених і літературознавців.

Роман ЖИЖАРА.

■ Фотофакт

В Одесі на базі лабораторії ринку «Південний» відбувся обласний семінар карантинно-ветеринарних лікарів.

Фото Олексія СЄРОГО (Укрінформ).

Енергетика: від занепаду до стагнації

Точка зору

Напередодні зими про проблеми, пов'язані з початком опалювального сезону, чимало говорять і пишуть в ЗМІ. Повторювати не буду. Хочу сказати лише, що ці проблеми свого роду наслідок іншої, набагато значущої нині проблеми — браку енергетичного вугілля.

Вугілля, що його видобувають в Донбасі, ледь вистачає ВАТ «Донбасенерго», для забезпечення власних ТЕМ. Щороку вони виробляють приблизно 21 млрд. кВт-год, чи майже 13% від усієї електроенергії, яку виробляють в Україні, і забезпечують електроенергією регіон Донбасу на 60—70%. Але окрім «Донбасенерго», є інші генеруючі компанії, що мають ТЕМ, котрим теж потрібне енергетичне вугілля.

І якщо нинішню зиму, судячи із запевнень фахівців Мінпаливенерго, ми якось переживемо, то вже наступного року на тлі невпинного падіння обсягів видобування енергетичного вугілля і запланованого закриття 13 вугільних шахт, 11 з яких видобувають саме енергетичне вугілля, теплова генерація може зіткнутися з великими проблемами у плані сировини. Однак вугілля потрібне не лише енергетикам.

Вугільна промисловість — основа всього виробничого циклу. До того ж вугілля — єдина цінна енергетична сировина, яку Україна має в достатній кількості. Однак на сьогодні у вугільній промисловості нагромадилося чимало проблем. Спрацьованість шахтного фонду, скорочення очисної лінії забоїв, відставання у підготовці горизонтів і введенні нових лав негативно впливають на собівартість вугілля, його якість, а також обсяги видобування. Розв'язання проблем з технічним переоснащенням вугільних підприємств упирається у відсутність інвестицій. За умов економічної кризи держава не в змозі за рахунок бюджетних коштів утримувати галузь, а розгорнути самофінансування в обсягах, які задовольнили б вугільників, не дає можливості величезна кредиторська заборгованість (11,4 млрд. грн.). При цьому вкрай незадовільні розрахунки за відвантажене енергетичне вугілля. Наприклад, у вересні цього року електростанції, що належать державі, сплатили за 70% проданого їм вугілля, а в жовтні — лише 15%, що призводить до зростання боргів у зарплаті. В свою чергу, низький рівень заробітної плати, невчасна її виплата і зростання заборгованості провокують соціальні конфлікти в трудових колективах.

Серед усіх проблем, що нагромадилися у вугільній галузі, мабуть, найнагальнішою є смертність і травматизм. Щороку важко травмується близько 3000 осіб. Аварії з катастрофічними наслідками повторюються з року в рік. Тільки цього року на шахтах країни внаслідок невідповідності технології і режиму вуглевидобування виробничим нормам і правилам безпеки загинуло більш як 180 осіб, а нещодавня трагедія на Донецькій шахті імені Засядька стала ще одним доказом того, що необхідно максимально прискорити процес докорінної реконструкції та модернізації вугледобувних підприємств.

Окрім проблем шахт, що працюють, не менш гостро постають проблеми тих, що закриваються нині в процесі реструктуризації вуглевидобувних підприємств. На мій погляд, під час розв'язання цих проблем необхідно враховувати не лише рентабельність виробництва вугілля, а й потреби національної економіки у вугіллі, а також соціально-політичні пріоритети держави.

Реструктуризація вугільної промисловості передбачає будівництво нових шахт, реконструкцію і модернізацію діючих перспективних шахт, їх технічне переоснащення, вдосконалення технології видобування вугілля, закриття збиткових підприємств. Однак нині під поняттям «реструктуризація», як правило, мається на увазі лише фізичне закриття шахт. Закриттям шахт монопольно займається ДХК «Укрвуглереструктуризація», котра, нерідко без узгодження з місцевими органами влади, провадить техніко-економічне обгрунтування доцільності закриття без урахування можливості їх подальшої експлуатації. Внаслідок цього за 10 років закрито більш як 70 шахт, багато з яких мали запаси вугілля не на один десяток років.

Говорячи про соціально-політичні пріоритети держави під час розв'язання проблем вугільної промисловості, зазначу, що через ситуацію, що склалася, її доля має стратегічне значення не лише з точки зору потреби промисловості країни у вугіллях, а й з точки зору майбутнього шахтарських селищ. Перспективність капітальних вкладень у довгострокові вугільні проекти очевидна, однак у закриття шахт, які виробили свій ресурс, також необхідні великі інвестиції. А це не лише фінансування всього виробничо-технологічного циклу із закриття або консервації вугледобувних підприємств. Набагато більші кошти потрібні на диверсифікацію промисловості шахтарських міст і районів, будівництво нових підприємств і створення нових робочих місць у них, на професійну і соціальну переорієнтацію шахтарів і членів їхніх родин. Однак із самого початку реалізації програми закриття шахт під час її фінансування із держбюджету перевагу віддавали саме фізичній ліквідації вугільних шахт. При цьому збільшення коштів на фізичне закриття відбувалося за рахунок перетікання з екологічних і соціальних статей фінансування, із статей на розвиток перспективних підприємств, відновлення та оновлення шахт, що видобувають вугілля. А стосовно екологічних наслідків цього процесу, створення робочих місць для гірників, що звільнилися, та інших соціальних процесів — усе це фінансувалося за залишковим принципом. У великих містах шахтарі мали можливість знайти собі застосування в інших сферах діяльності. В гіршому становищі у зв'язку з реструктуризацією вугільної галузі опинилися малі та середні шахтарські міста з моногалузевою структурою промисловості. У вузькоспеціалізованому господарчому комплексі цих міст гірники, що звільняються, не можуть знайти достатньої кількості робочих місць. Отож з початку реструктуризації під час ліквідації шахт було звільнено 72 тисячі гірників, з яких працевлаштовано лише 60 тисяч. Це також нагнітає соціальну напруженість у шахтарських регіонах.

Закриття вугільних підприємств істотно зменшує техногенне навантаження на довкілля, але разом із тим грубі прорахунки у проектуванні та здійсненні закриття шахт, оцінюванні можливого негативного впливу на стан довкілля призводять до різкого погіршення екологічної ситуації в районах їхнього розташування.

Оскільки екологічно запобіжними заходами під час закриття нехтують, уже сьогодні підтоплення територій не є випадковими, як, власне, не є випадковими й забруднення водозаборів питної води, накопичення під житловими будинками метану. У Краснодоні, наприклад, внаслідок припинення водозливу на закритій шахті ім. Тюленіна сталося підтоплення масиву з 650 житловими будинками на площі 48 гектарів. У Стаханові на території закритих шахт у 78 будівлях виявлено наявність метану. На шахтах «Перемога» і «Північна», що закриваються, будівництво водозливних споруд не провадиться взагалі.

Заплановане закриття 34 шахт Луганської області загрожує підтопленню місцевості розміром у 25 квадратних кілометрів. Площа територій, небезпечної з точки зору виділення метану, становить 33 квадратних кілометри, а за можливими деформаціями поверхні — 17 квадратних кілометрів.

У процесі закриття шахт постає також проблема подальшої перспективи експлуатації об'єктів соціальної інфраструктури, котрі перебувають на балансі шахт, що закриваються. Через дефіцит коштів передавання їх у комунальну власність не забезпечує розв'язання соціальних проблем працівників цих підприємств. Підтоплення житлових масивів і промислових об'єктів, систем каналізації та очищення побутових стоків, вихід метану на поверхню, підвищена радіоактивність накопичень шахтних відходів — териконів і відстійників, можливі зсуви і провали земної поверхні, зростання безробіття, захворювань, негативна демографічна ситуація — головні проблеми шахтарських регіонів.

Зважаючи на гостроту і злободенність цих проблем, Верховна Рада заслухала звіт Кабінету Міністрів про соціально-економічні наслідки закриття шахт в Україні. Під час обговорення цього питання я та мої колеги розробили і запропонували конкретні заходи, спрямовані на розв'язання проблем, що виникли. Зокрема, ми наполягали на кардинальному перегляді практики реструктуризації шахт, на розв'язанні соціальних проблем шахтарських регіонів. Гадаю, що додаткові можливості, котрі з'явилися завдяки економічному зростанню, мають бути спрямовані насамперед на соціально-трудову адаптацію колишніх працівників у інших сферах виробництва, на підтримку розвитку економіки і підприємництва в шахтарських регіонах, на боротьбу з безробіттям та зубожінням населення.

Зміну ситуації в ПЕК вбачаю у збільшенні державної підтримки, насамперед вугільної промисловості, на технічне переоснащення вугільних шахт, розробку найновітніших технологій, створення належних умов праці для робітників цієї галузі. З метою запобігання конфліктним ситуаціям, що виникають, і котрі нині, як ніколи, реальні, вважаю за необхідне врахувати вимоги профспілки шахтарів щодо збільшення державного фінансування галузі в бюджеті 2002 року. Тільки за такого підходу щорічну загрозу зриву опалювального сезону буде ліквідовано.

Валерій КОНОВАЛЮК,
народний депутат України.

Лікувати — не обов'язково різати

Самоврядування

Коли головлікаря Зеленодольської територіальної лікарні Геннадія Тригуба обирали на постійну роботу в Апостолівську районну раду, не лише в селищі, а й в усьому районі шкодували. Чи розумно, запитували там і тут, втрачати такого хірурга?

Ми не беремося судити, наскільки Геннадій Митрофанович справді блискучий фахівець. Навіть дізнавшись, що загалом за роки своєї медичної практики він прооперував багато тисяч осіб. І що саме йому тут довіряли найскладніші операції. Зате з чистою совістю можемо сказати: у районі справді вважають, що на всю область ліпшого хірурга не знайти.

І ось тепер багато тих, з ким довелося вже у ці дні розмовляти в Апостоловому, називали неприємною позачергову сесію районної ради, яка нещодавно скликалася на вимогу третини депутатів і голови райдержадміністрації Леоніда Петренка. На ній слухали питання про дострокове припинення повноважень голови райради Геннадія Тригуба. Президія ради сесію цю наполягала проводити, до речі, винятково в закритому режимі. І хоч вже самі депутати й погодилися на присутність «гостей» та журналістів з Дніпропетровська, своїх, апостолівських «зайвих», одначе, не було. Що, треба визнати, було великою помилкою.

Але не будемо квапитися з висновками. Що ж такого лихого накоїв Тригуб, аби так «круто» все повернулося?

Почалося це ще на початку року, коли прокуратурою Апостолівського району було складено протокол про корупційні діяння Геннадія Митрофановича. Підстава? Він, голова райради, на півставки продовжував займатися медичною практикою. А чотирьох осіб прооперував навіть у свій основний робочий час. Одначе районний суд провадження у цій справі припинив. До того ж фактично і не розглядаючи ситуації. Оскільки вона, на думку суду, вичерпалася в середині минулого року, коли Тригуб сам облишив свою медичну діяльність.

Навздогін порушується уже кримінальна справа. А поки вона розслідується, з'являється подання прокурора в райраду. І група депутатів охоче погоджується, що «всі факти, наведені у поданні прокурора, підтверджені реальними фінансовими та облікованими документами, отож є очевидними і не потребують доказів у суді для того, щоб сесія могла прийняти по них рішення».

Як на думку заступника голови обласної ради по виконавчому апарату — завідувача юридичного відділу Олександра Власенка, отаким чином депутатам, по суті, було запропоновано, не чекаючи судового рішення, самим визначитися, винний Тригуб чи ні. А тут «рівняння» хай з одним, але істотним «невідомим».

Закон України «Про місцеве самоврядування» головам місцевих рад їхню основну службову діяльність дозволяє суміщати тільки з викладацькою, науковою та творчою, а ось з медичною — зась. І водночас закони «Про державну службу» та «Про боротьбу з корупцією» стверджують, що державні службовці, статусом яких наділені і посадові особи органів місцевого самоврядування, на умовах сумісництва можуть займатися і викладацькою, науковою та творчою діяльністю, і медичною практикою також. Який же закон брати до уваги?

— Я ще як був обраний заступником голови районної ради, а потім і головою, — розповідає Геннадій Тригуб, — не кидав оперувати лише з тих міркувань, щоб не втрачати навичок хірурга. Для мене багато значить зберегти свій професіоналізм, свою професійну кваліфікацію. Та й, як мені відомо, ніким не відмінявся той закон, згідно з яким я колись прийняв присягу обов'язково надавати людям медичну допомогу. Аж ще позаторік, коли вперше виникли до мене «деякі запитання на цей рахунок», я звернувся до юристів. Вони заспокоїли: домінуючі закони, мовляв, на моєму боці. Одначе повторні «наїзди» спонукали мене зробити запит у Головне управління державної служби України. Отримав звідти письмове роз'яснення. Тут чорним по білому написано, що «державний службовець має право займатися медичною практикою на умовах сумісництва у вільний від основної роботи час».

Воістину парадоксальна ситуація, правда ж? Якщо для окремих юристів «очевидна безпідставність самого складу правопорушення», а на думку багатьох мешканців району, «вказані дії голови райради мають ще й позитивний соціальний ефект» і зовсім «не підривають авторитет органів місцевого самоврядування, а швидше навпаки — його ще й посилюють», то група апостолівських депутатів зміркувала інакше. Вона не сумнівається, що «мало місце правопорушення Тригубом обмежень, передбачених для посадових осіб місцевого самоврядування стосовно сумісництва їх діяльності з іншою роботою». Мало того, ці депутати вважають, що «Тригуб свідомо використав своє посадове становище у власних цілях, що кваліфікується як злочин...» — і не менше.

— Насправді я свідомо ось уже більше року, як це мені було не прикро, облишив оперувати хворих, —заявляє нам Геннадій Митрофанович, — і лише з тих міркувань, що часом надмірна зайнятість за основним місцем діяльності, де робочий час ненормований, заважала цьому. Але ще більше заважали пристрасті навколо мого сумісництва.

(Закінчення на 7-й стор.).

СОТ збільшилася, і дуже відчутно

До Світової організації торгівлі прийняли Китай. Про це було офіційно оголошено в Катарі, на сесії СОТ. Позаду для КНР — 15 років напружених переговорів, балансування між потребами захисту внутрішнього ринку і просування своїх товарів на ринки зарубіжні. Золоту середину було таки знайдено.

Уже нині дешева продукція китайської легкої промисловості домінує на європейських, зокрема, ринках. Наприклад, західноєвропейські магазини сувенірів, одягу, взуття заповнені товарами, зробленими в Китаї (вони, до слова, значно якісніші, ніж та китайська продукція, що реалізується у нас в Україні). Можна лише уявити, яких розмірів набуде китайська легкопромислова експансія відтепер. Разом з тим, вступ Китаю до СОТ стане ще одним поштовхом для припливу в країну зарубіжних інвестицій, хоча й нині браку в таких не відчувається.

Водночас Китай відкриває свої ринки сільського господарства, фінансових послуг та телекомунікацій. Значні випробування чекають на китайських виробників оргтехніки, електроніки, тобто високотехнологічних галузей, де лідирують західні країни.

Вступ до СОТ Китаю супроводжувався й іншою інтригою: наступного дня до організації прийняли і Тайвань. Пекін, як відомо, вважає острів китайською провінцією і зазвичай відмовляється від роботи в тих міжнародних організаціях, куди Тайвань входить як незалежна держава. До того ж протягом останніх 50 років Пекін і Тайбей не підтримують прямих торгівельних зв'язків. Отож як реалізовуватиметься основний принцип СОТ, що передбачає взаємне відкриття членами організації своїх ринків? Утім, СОТ виконала одну з вимог материкового Китаю: Тайвань було прийнято на день пізніше.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.

На фото Рейтер: *міністр торгівлі КНР Чі Чжаншень підписує документ про вступ країни до СОТ*

Парламент очолила жінка

Унаслідок сімнадцятигодинного — найтриваліішого за всю історію грузинського парламентаризму — засідання вперше найвищий законодавчий орган країни очолила жінка — 37-річна Ніно Бурджанадзе.

На політичній арені Грузії вона з'явилася досить несподівано 1995 року. Значно відоміші її батько й чоловік. Анзор Бурджанадзе свого часу був першим секретарем Тержольського райкому компартії Грузії, потім очолював Тержольський завод шампанських вин. Працював в «Інтуристі», Спорткомітеті Грузії, був міністром хлібопродуктів і заготівель. Кажуть, він — близький друг Едуарда Шеварднадзе. Нині Бурджанадзе-старшого вважають одним з найбагатших і найвпливовіших людей у Грузії: він — президент Корпорації хлібопродуктів. А чоловік спікера парламенту Бадрі Біцадзе, який завжди належав до грузинської політичної еліти, усього «лише» Головний військовий прокурор країни.

Обрання Бурджанадзе на пост спікера розцінюють як реанімацію команди голови парламенту Зураба Жванія, котрий пішов у відставку першого листопада. Вона зберегла за собою головний важіль влади в парламенті і контроль над його апаратом, що для грузинського парламентаризму досить важливо. До речі, сама Бурджанадзе розглядає свою перемогу саме як перемогу й Жванії. Її вторить колишній міністр юстиції, парламентарій Михайло Саакашвілі: «Обрання Бурджанадзе — це поразка Едуарда Шеварднадзе». Стримані коментарі дає сам Жванія, який дозволив собі не погодитися з колегами: «Президент не матиме проблем з Ніно Бурджанадзе». Найімовірніше, так воно й буде.

Тамаз ЛОМСАДЗЕ.

Тбілісі.

Перед лицем неприємних рекордів

Уряд Японії оголосив про можливий спад ВВП на 0,9% за підсумками нинішнього фінансового року, який закінчується в березні 2002-го. Це стане найбільшим зниженням ВВП країни з 1980 року.

Раніше влада країни наполягала на прогнозі в 1,7% економічного зростання, хоча ще в квітні нинішнього року прем'єр-міністр Дзюн'ітіро Коїдзумі зізнався в тому, що японська економіка на два роки може зануритися в рецесію.

В уряді вважають, що зменшення експорту Японії спричинить падіння обсягу промислового виробництва майже на 10%, що є рекордним значенням за останніх 27 років. Середній рівень безробіття становитиме 5,2%, що також є рекордною цифрою для країни, яка протягом останніх десятків років частіше мала проблему браку робочих рук.

Східні перспективи ЄС

У Варшаві під патронатом президента Республіки Польща Александра Кваснєвського відбулася конференція «Нові кордони Європи. Розширення ЄС на Схід», присвячена питанням політичної реорганізації Євросоюзу у зв'язку зі вступом до ЄС Польщі, Чехії та Угорщини. В дискусії брали участь комісар у справах розширення ЄС Гюнтер Верхайген, голова Комісії у закордонних справах Європарламенту Ельмар Брок, міністр закордонних справ Німеччини Йошка Фішер та інші впливові європейські політики.

На переконання учасників форуму, розширення ЄС на Схід зміцнить гарантії миру і стабілізації у Європі й підвищить глобальну конкурентну спроможність європейської економіки. «Розширення Євросоюзу означатиме кінець політичних, економічних і суспільних поділів на нашому континенті», — заявив у зверненні до учасників конференції А. Кваснєвський.

Іван КОЗЛОВСЬКИЙ.

Варшава.

Вибір має зробити Бундестаг

Кабінет Герхарда Шрьодера подав на узгодження Бундестагові заяву про використання сил Бундесверу в боротьбі проти міжнародного тероризму, а конкретніше — в американських воєнних операціях в Афганістані терміном на один рік. Хоча канцлер Шрьодер не сумнівається в підтримці, однак парламент цього тижня муситиме зробити важкий вибір: вирішити, чи відправляти німецьких військовиків на війну.

У заяві зазначено, що в акції буде задіяно 800 військовиків оборонної частини з танками «Фукс», 500 — військово-транспортних сил, 1800 — військово-морських сил, 250 — із частин з евакуації поранених, 100 бійців підрозділів спеціального призначення. Уряд стверджує, що Німеччина надасть не більш як 3900 осіб. Міністр оборони Рудольф Шарпінг заявив: сили Бундесверу не братимуть участі в операціях на територіях інших країн без їхньої згоди. Крім, звісно, Афганістану.

Бундестагу справді нелегко прийняти потрібне рішення. Втім, 19 вересня парламент уже підтримав уряд, від імені якого Герхард Шрьодер пообіцяв США «безмежну солідарність». Тепер настав час проявити її на ділі. Але тут з'явилося чимало «але». Рішення кабінету викликало змішані почуття у громадян країни. Інститут Форса з вивчення громадської думки оприлюднив дані проведеного дослідження. Більш як половина респондентів у західних землях, де ще добре пам'ятають американську допомогу зруйнованій Німеччині в голодні повоєнні роки, вважає участь Бундесверу у воєнній акції правильною. Більша частина опитаних громадян східних земель висловилася проти.

У самій правлячій коаліції соціал-демократів та «зелених», яка становить парламентську більшість, теж немає єдності щодо цього питання. Мало того, що не всі соціал-демократи згодні з урядом, так він ще й завдав удару партнерам по коаліції — Партії зелених, в основі ідеології якої закладено принцип неприйняття будь-якого насильства, а тим більше війни. Саме це забезпечило партії Йошки Фішера успіх на минулих парламентських виборах і привело до влади. Поступитися принципом — отже, втратити довіру людей, котрі обрали «зелених» до Бундестагу. Але ж менш як через рік — чергові парламентські вибори. Досі «зелені» не дійшли ще єдиної думки, що означає: парламентська більшість ілюзорна. З другого боку, голосами «проти» «зелені» викопають яму собі ж таки: якщо парламент тепер не підтримає кабінет, то Німеччині знадобиться й інший уряд, й інша коаліція. Тож висновок напрошується сам, хоча всі сторони й намагаються в дискусіях дійти компромісу.

Більшість політиків не бачить альтернативи участі Бундесверу в американських воєнних операціях. За словами голови Бундестагу Вольфганга Тірзе, ісламські терористи завдали удару не лише Америці, а й усьому демократичному світові. Тому, вважає він, тепер ідеться про участь Німеччини як про акт колективного самозахисту і альтернативи цим діям немає.

А що опозиція? Цього разу вона виявляє майже одностайність з правлячою коаліцією. Християнські демократи теж не бачать альтернативи участі Бундесверу в американських операціях. Ось лише, наполягають вони, відряджаючи військо до Афганістану, його слід добре фінансувати. Аналітики одразу дали оцінку партії християнських демократів: вона піклується більше про свій передвиборний імідж, про очки електорату, ніж про долю німецьких солдатів на війні.

Але, здається, у «безмежної солідарності» є й інша, ніж боротьба з міжнародним тероризмом, мета: німецький уряд має сумнівну надію, що військова участь в американських операціях проти Афганістану забезпечить йому більше право голосу в діалозі із суперсилою. Німеччина прагне бути в перших лавах. Адже досі, на жаль, військова сила саме й визначає чинники політичного впливу. І Німеччина побачила шанс їх здобути.

Валентина ПИСАНСЬКА.

Франкфурт-на-Майні.

Хроніка. Факти. Події

■ Кабул

Загинули журналісти

На півночі Афганістану загинуло троє журналістів — французи Жоанна Сютон, П'єр Біло та їхній німецький колега з журналу «Штерн». Автомобіль, яким вони їхали, потрапив у засідку талібів.

Тим часом Північний альянс взяв місто Герат на заході Афганістану й наблизився до Кабула. Президент Буш закликав альянс не входити до столиці, доки не буде сформовано новий афганський уряд.

■ Тель-Авів

Ізраїльтяни не йдуть

Міністр оборони Ізраїлю Бен-Еліезер заявив: виведення ізраїльських частин з Тулькарма і Дженіна, що на Західному березі річки Йордан, відкладено. Причина —отримання інформації про підготовку нападів палестинських бойовиків. Офіційні палестинські представники повідомили, що ізраїльські солдати в одному з сіл неподалік міста Наблус застрелили члена воєнізованого угруповання ХАМАС.

■ Тетово

Убивства в Македонії

Трьох офіцерів македонської поліції вбито неподалік міста Тетово під час сутичок між поліцією та албанськими бойовиками. Це найбільший інцидент з часів підписання серпневої мирної угоди.

■ Софія

Тиждень на роздуми

У Болгарії через тиждень відбудеться другий тур президентських виборів, бо в попередньому голосуванні взяла участь менш як половина виборців. На виборчі дільниці прийшло менш як 40 відсотків — це найнижчий показник за десять років після падіння комуністичного режиму в країні.

■ Белград

МВФ спише борги Сербії

Президент США Джордж Буш і представники Міжнародного валютного фонду пообіцяли прем'єр-міністрові Сербії Зорану Джинджичу списати 70 відсотків зовнішньої заборгованості Югославії — понад 12 мільярдів доларів. За словами сербського прем'єра, західна громадськість схвалила це рішення у зв'язку з успішним проведенням у Сербії економічних реформ та активним сприянням белградського уряду Гаазькому трибуналові ООН з воєнних злочинів.

■ Рига

Великодушний Чарльз

16-річну даугавпілську школярку Аліну Лебєдєву, яка намагалася 8 листопада відшмагати гвоздикою британського принца Чарльза, звільнено з ізолятора тимчасового утримання на прохання потерпілого.

■ Вашингтон

Знову сибірка

У приміщенні американського Сенату виявлено ще п'ять вогнищ зараження сибіркою. За словами поліцейських, знайдені спори могли потрапити до офісів з листа, адресованого сенатору Тому Дешлу.

■ Лондон

В очікуванні НП

Уряд Великої Британії має намір оголосити в країні надзвичайний стан. Цей крок дасть змогу британській поліції затримувати на невизначений термін і без судового розгляду інтернувати з країни всіх іноземців, яких підозрюють у підготовці терактів.

■ Алжир

Стихія позбавила домівок

В Алжирі внаслідок повені загинуло 350 осіб. Найскладніша ситуація у столиці, де змито понад тисячу будинків. До працівників рятувальних служб до пошуку зниклих приєдналися пересічні громадяни *(на знімку).*

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та зарубіжних інформагентств.

Фото АП.

Ім'я президента болгари назвуть через тиждень

Мертвий не скаже

Хто допоміг Олександрові Масловцю накинути зашморга на шию?

Журналістське розслідування

Постріли, які пролунали ввечері першого квітня 2000 року в райцентрі Мілове, що на Луганщині, виявилися не першоквітневим жартом. Стріляли з автомата по будинку начальника ДАІ Олександра Мірошника. Потерпілих тоді, на щастя, не було. Вони з'явилися через два дні. Кулі від будинку головного районного даїшника рикошетом уразили родину Масловців — добропорядну, роботящу і багатостраждальну.

Кому перейшов дорогу начальник ДАІ?

Відлуння тієї автоматної черги досі чути не лише в найсхіднішому селищі країни.

...Воно примітне насамперед вулицею Дружби народів, яка відділяє Україну від Росії. Невипадково мешканці назвали її контрабандистською. Немає товару, який не перевозили б нею з однієї країни до другої. Зрозуміло, не завжди на законних підставах.

Чи треба казати, що Олександр Мірошник днював і ночував на цій «дорозі життя»?! Що від нього залежало, кого, з яким вантажем і куди пропустити чи не пропустити. Що з постійними «човниками» у нього склалися далеко не офіційні контакти. Що були поміж них друзі й недруги.

Начальник ДАІ, мабуть, чудово знав, кому міг перейти дорогу він, а хто — йому (адже доводилося неодноразово конфіскувати товар). Та його свята безапеляційна переконаність у тому, що стріляв по його домівці не хто інший, а кум Масловець, викликає щонайменше подив.

Уже через сорок хвилин після надзвичайної події міліціонер прибув до підприємця, який мирно спав у себе вдома і, до речі, нікуди того вечора не виїздив (Мірошник навіть мотор його автомобіля обмацував, перевіряв, чи бува не теплий), а потім, упевнено вказавши інспекторським жезлом на кума, написав: «Підозрюю!»

__Із досьє «ГУ».__ Олександр Масловець у неповні 40 років добився помітних успіхів у бізнесі. Сфера діяльності — найрізноманітніша, в тому числі торгівля пально-мастильними матеріалами та іншими російськими товарами. Підприємництвом займався шостий рік. До цього вісім років працював у Міловському райвідділі міліції, звідки звільнився за власним бажанням. Сусіди й однокласники характеризують його як винятково добропорядного, чуйного, доброго й принципового. Виховував сина й доньку.

Затримали? Сидіти!

Не кожного дня обстрілюють будинки міліцейських начальників, але появи десятків спецназівців із Луганська вранці другого квітня в Міловому не чекали. Нагрянули автоматники в бронежилетах до підозрюваного додому, а той... чай п'є.

Масловець цей візит, звичайно, сприйняв серйозніше, ніж нічний приїзд кума. Та давайте поміркуємо: якби він був причетний до обстрілу подвір'я Мірошника, хіба чекав би ранку в колі сім'ї? Міг щонайменше виїхати в Росію до родичів чи майнути на той бік вулиці по чергову партію вантажу. І шукай вітра в полі. Та якби ж знаття, де впадеш...

До райвідділу його, проте, привезли не як підозрюваного в особливо злісному хуліганстві, скоєному з застосуванням вогнепальної зброї (ст. 206 ч. 3 КК йому було інкриміновано пізніше). Олександра затримали, судячи із записів у міліцейському журналі, за «скоєння дрібного хуліганства». Та суду не було пред'явлено якихось доказів його провини, і той не прийняв справу до розгляду.

Конфуз? Ні, порушення. Виходить, затримали людину безпідставно і треба негайно звільняти. Але тут, мабуть, надійшла заява начальника ДАІ, за якою Масловця затримують за підозрою у скоєнні злочину, передбаченого ст. 206 ч.3 КК.

А тим часом вдома у Масловця і в його батьків проводили обшуки. Шукали зброю й наркотики. Як не старалися, нічого не знайшли.

Сестра Ірина, мати з батьком оббивали пороги кабінетів, та звідти чули байдуже: «Слідством займаються луганчани, ми нічого не знаємо». Так минув один день, другий.

Нічого не бачив і не чув?

Анатолій Писаренко, заступник начальника райвідділу міліції:

— Гадаю, якби справою займалися ми, а не спецназівці, то розібралися б без трагічних наслідків. Третього квітня, коли я чергував у РВВС і спускався з перевіркою у підвал, де розташований ізолятор тимчасового утримання, Сашко захотів поговорити зі мною, попросив закурити...

Ніхто тепер не скаже, про що говорили колишні колеги. Та було це вже після того, як експерт-криміналіст зробив змивання з метою виявлення порохових газів на волоссі голови, обличчі, руках... Що показала експертиза? Таємниця слідства.

Геннадій Мрихін, постовий ІТУ:

—Я заступив на зміну о восьмій годині. За час мого чергування до Масловця проходили начальник карного розшуку, експерт-криміналіст, заступник начальника РВВС. Сашко поводився спокійно.

Чи чути постовому, що діється в камері? Так, чітко. Але я нічого підозрілого не чув і не бачив.

Сергій Гребеник, постовий ІТУ:

— Прийшов на чергування на восьму вечора третього квітня. Зустрів Масловця, який ішов з кабінету начальника ізолятора, де робили, як я потім дізнався, змивання. До нього потім заходило начальство. Разів чотири протягом ночі я давав Сашкові сигарети і спілкувався з ним. Він не спав. А близько шостої ранку я побачив, що він лежить під дверима...

«Винні ми всі»

О шостій ранку РВВС сколихнули голоси, тупіт ніг і дзвінки працівників міліції, які бігали, телефонували, відчиняли, зачиняли, кричали й лаялися. Щойно постовий Сергій Гребеник знайшов підозрюваного Олександра Масловця із зашморгом на шиї. Ще кілька годин тому міліціонер заспокоював колишнього колегу: розберуться, мовляв, не переживай, от мине три доби і відпустять... І нічого, що свідчило б про підготовку Саші до самогубства, не чув і не бачив. Дивно? Чи не приховує чогось постовий? Це знає лише він і сам Масловець. Живий ні в чому не зізнається, мертвий, на жаль, теж не скаже...

Версія слідства: покінчив життя самогубством. Із клаптиків майки і резинки зі спортивних брюк зв'язав він, нібито, мотузку і...

«Усі, хто був на похороні Олександра і бачив його, в це не вірять, — написали до редакції 23 мешканці Мілового. — Ми можемо під присягою засвідчити, що на тілі небіжчика були свіжі рани: синці, садна, нижню щелепу зміщено, праву ногу вивернуто, вона розпухла, чітко видно сліди стискання на зап'ястках».

Мати Олександра впевнена, що сина перед смертю били, а потім накинули зашморг.

— Він мало розповідав про свої справи, але те, що кум заборгував йому, знаю, — згадує Олександра Масловець. — Мабуть, не хотів начальник віддавати борг і вирішив запроторити сина в тюрму. А вийшло — в землю.

Начальник ДАІ після цієї трагедії незабаром виїхав із райцентру. Згодом змінили керівника райвідділу. Окремі працівники отримали дисциплінарне стягнення. Та справжнього «терориста» ніхто так і не шукає. Списали на Масловця?

Як же відреагували на трагедію, що сталася в підвалі відділу міліції?

— Вранці четвертого, коли Сашко вже був мертвий, я прийшла до РВВС на зустріч з адвокатом, — розповідає Олександра Павлівна. — В коридорі побачила Писаренка і Мірошника, які жваво розмовляли і сміялися. Про те, що сталося, вони мені нічого не сказали. А через кілька годин я отримала тіло сина із слідами тортур.

У присутності Олександри Павлівни і її доньки Ірини Анатолій Писаренко зізнався мені: «Винні ми всі. Недогледіли. А Мірошник — причина всіх бід».

Запізніле прозріння? Як на мене, цинічне лукавство.

Їм так хотілося знайти бодай патрончик...

«Не можу пережити смерть сина»

Цей запис у журналі котельні зробив батько Сашка. Колеги знайшли його після смерті Івана Григоровича.

...Кожного дня по кілька разів він ходив до райвідділу міліції і, не приховуючи сліз, благав людей у погонах сказати правду про загибель сина, пропустити до начальства. І кожного разу наштовхувався на глуху стіну солдафонської байдужості й брутальності. Його просто проганяли.

Безглуздо запитувати, чому в великому селі Мілове, де всі все знають, доброта й привітність сусідять із бездушністю й ворожістю. Чому правоохоронні органи відділилися стіною неприхованого лицемірства й хамства від тих, кого мають захищати.

Іван Григорович не витримав цього і.. звів рахунки з життям. Думаєте, чергова сімейна драма збентежила стражів порядку? Одне за одним прокуратура надіслала Олександрі Павлівні повідомлення про те, що в порушенні кримінальної справи за фактом смерті сина та чоловіка відмовлено. Десятки скарг у Луганськ і Київ залишилися без розгляду — їх, не напружуючи звивин, повертали в Мілове, де під копірку пекли, як млинці, відписки. І коли щодо добровільного зведення рахунків з життям Масловця-старшого не було сумнівів, то в суїцид Сашка ніхто не вірив.

Висновки працівників Міловської райпрокуратури (Д. Кіпіані, Г. Скляров) про відсутність події злочину незабаром було визнано поквапливими. М'яко кажучи.

— Слідство навіть не намагалося з'ясувати походження численних тілесних пошкоджень на тілі сина, — каже Олександра Павлівна. — А з наших тверджень, що Сашко ніколи не носив майок, лише глузливо насміхалися.

Кримінальну справу порушили, щоб поховати?

Біловодська прокуратура, куди справу передала облпрокуратура, розбиралася до грудня минулого року. Слідчий Анатолій Полинюк також відмовив у порушенні справи за фактом смерті. В своїй постанові він зазначив, що «садна на лобі і правому плечовому суглобі утворилися в момент самоповішення внаслідок взаємодії зі стіною і підлогою камери» (?!).

Це ж як треба було розгойдувати тіло (а небіжчик, повторюю, лежав на підлозі з зашморгом на шиї, а не висів), щоб від «взаємодії зі стіною й підлогою» з'явилися такі страшні (бачив сам на фотографіях) травми?

Після втручання київських властей і цю постанову було скасовано. Луганська облпрокуратура сама порушила зрештою кримінальну справу за фактом доведення до самогубства. У Біловодській райпрокуратурі слідство доручили вести... тому самому Полинюку.

Алогічність і абсурдність такого рішення очевидна і для постраждалих, і для самого слідчого. Але луганчани в цьому не вбачають, схоже, нічого ганебного і неприродного. Морально-психологічний фактор, судячи з усього, там узагалі до уваги не береться. Тому неважко передбачити, як вчинить Полинюк, який уже приймав рішення у справі... А отже, родина Масловців і надалі використовуватиме епістолярний жанр, оскаржуючи постанови слідчого?

Поживемо — побачимо.

Усе з часом забувається, будь-який біль притупляється. Так вважає той, хто такого болю не зазнав. Олександра Масловець, яка поховала протягом тижня сина й чоловіка, не вірить, що колись залікує рану на серці. «З нею і відійду, — каже. — От тільки б вистачило життя до істини докопатися».

Іван ІЛЛЯШ.

Київ—Мілове—Київ.

Перспективи

Змінюється статус Севастополя

Укладено угоду між владою Севастополя і британською компанією «Іксченз директ ПЛСі», яка сприятиме залученню інвестицій, поліпшенню стану довкілля і розвитку туристичної галузі в районі Севастополя і Балаклави. Сторони домовилися про спільну діяльність в реалізації проекту створення музею Кримської війни, реконструкції британського військового меморіалу в Севастополі, братської могили британських воїнів під Балаклавою. Передбачено й будівництво стоянки яхт із готелем.

Севастополь має двосторонні договори про спільну ділову і благодійну діяльність із дев'ятьма закордонними містами й регіонами.

Щоб зробити Балаклавську бухту привабливішою для туристів, члени севастопольського клубу гідронавтів «Бентос» почали очистку унікального куточка природи, де добряче насмітили військові моряки Чорноморського флоту. За найскромнішими підрахунками спеціалістів, на дні бухти іржавіє й обростає черепашками та водоростями кількасот тонн металобрухту та використаних після стрільб ракет. Після детального обстеження дна працівники ЗАТ «Кримвтормет» виділили плавкран і за кілька днів підняли бонно-сіткові загородження, що колись перепиняли шлях водним диверсантам, та три тонни різних металоконструкцій. Гідронавти розпочинають підняття затонулої на мілководді унікальної підводної лабораторії «Бентос», яку збираються поставити на вічну стоянку в Балаклаві і відкрити музей розвитку гідронавтики.

Поруч, у надпотужних бетонованих скельних гротах, на колишньому суперсекретному заводі ремонту субмарин, буде музей морських катастроф, куди увійдуть і численні експонати, підняті з дна моря севастопольськими аквалангістами багатьох поколінь.

Зростає інтерес до Севастополя і його околиць. Протягом курортного сезону в місті побувало більш як мільйон гостей.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

Мабуть, не хотів кум віддавати борг...

Кабмін шукає крайніх. Цього разу — серед СП

У нашій державі вже стало традицією (сумніваюся, що доброю) шукати винних в усіх бідах. Традиція ця зародилася не сьогодні. Досить згадати радянські «тимчасові труднощі», винуватцями яких були капіталістичні «акули» й буржуазна ідеологія. Нині знову намагаємося «звалити» все на сусідів з-за кордону, щоправда, називаємо їх значно делікатніше, краще — іноземний інвестор.

Проте ставлення до нього, іноземного інвестора, залишилося у деяких чиновників колишнє — радянське. І якби не суди й судді, які чесно виконують свій обов'язок, іноземного інвестора вже давно ліквідували б, перепрошую, за історичне порівняння, як клас.

Періодично тема так званих «пільг СП» збурює наше суспільство. Ось і тепер Кабінет Міністрів учергове вирішив «розібратися» з іноінвесторами — вніс у Конституційний Суд подання, в якому, по суті, просить дати «до рук» уряду остаточне рішення — зброю в боротьбі з пільгами СП.

За твердженням Кабміну, підприємства з іноземними інвестиціями, користуючись податковими канікулами, які їм було надано на світанку незалежності України, завдають непоправного збитку економіці держави. У засобах масової інформації наводяться приголомшливі цифри виплат податкових зборів «усілякими СП» під час ввезення товарів на територію України, які не надійшли до Держбюджету, а отже, були «втрачені» державою. Щоправда, чомусь забувають повідомляти, що внаслідок пільг, наданих законодавством для підтримки окремих галузей народного господарства, наприклад, 2000 року бюджет недоотримав 3,84 млрд. гривень (31% загального обсягу втрат бюджету), 303,8 млн. гривень (2,45%) —внаслідок пільг, наданих відповідно до законів про спеціальні економічні зони та зони пріоритетного інвестування, 235,6 млн. гривень (1,9%) — внаслідок інших пільг, передбачених законодавством.

Щоб увести вас, читачу, в суть справи, потрібен невеликий екскурс в історію.

> *Перший закон, який встановив правовий захист іноземних інвестицій в Україні, прийнято 13 травня 1992 року. За оцінками експертів, ухвалений Закон «Про іноземні інвестиції» на той час був найпрогресивнішим і одним із перших у країнах СНД, який встановлював найсприятливіші умови для розвитку інвестиційної діяльності в державі.*

Практика застосування зазначеного закону виявила його слабкі сторони, які виправив Декрет Кабінету Міністрів «Про режим іноземного інвестування» від 20 березня 1993 року. Зокрема, декрет запровадив таке поняття, як «кваліфікована іноземна інвестиція», що дало змогу підняти планку фінансових вимог до іноземних інвестицій і збільшити їх реальні вливання в економіку України.

Пізніше Верховна Рада прийняла Закон «Про режим іноземного інвестування» (19 березня 1996 року), яким установила, що відносини, пов'язані з іноземним інвестуванням, регулюються законодавством України та міжнародними договорами України. У разі невідповідності національного законодавства міжнародним договорам пріоритет надається останнім (Україна підписала більш як 40 міжнародних договорів про заохочення і взаємний захист інвестицій). Водночас, на відміну від попередніх законодавчих актів з питань іноземного інвестування, цей закон не передбачав пільг для іноземних інвесторів щодо оподаткування, крім підприємств, іноземні інвестиції в які було внесено до 25 квітня 1996 року.

Отже, розпочалося логічне, планомірне і, головне, у правових рамках поступове згортання наданих пільг підприємствам з іноземними інвестиціями. Водночас держава й далі дотримувалася своїх обов'язків, виданих іноземним інвесторам. Правовою підставою цього стала ст. 9 Закону «Про іноземні інвестиції» (1992 р.), яка передбачала, що в разі, коли наступне спеціальне законодавство України про іноземні інвестиції змінює умови захисту іноземних інвестицій, до іноземних інвестицій протягом 10 років за вимогою іноземного інвестора застосовують спеціальне законодавство, що діяло на момент реєстрації інвестиції.

Удосконалення законодавства у сфері правового регулювання іноземних інвестицій закінчилося ухваленням 17 лютого 2000 року Закону «Про усунення дискримінації в оподаткуванні суб'єктів підприємницької діяльності, створених з використанням майна і коштів вітчизняного походження». Саме закінчилося, бо цим законом скасовано дію всіх попередніх законодавчих актів з питань регулювання іноземного інвестування. Мало того, статті 3 і 5 закону фактично скасовують встановлені державою гарантії захисту іноземних інвестицій в галузі валютного, митного і податкового законодавства, до того бажаючи поширити це скасування на увесь час існування нашої держави, так би мовити, «заднім числом».

Саме положення статті 5 закону стали формальним приводом для початку чергового «розбирання» прав іноземних інвесторів. Тепер уже в Конституційному Суді України. Кабмін, певно, розраховує мати рішення Конституційного Суду, за яким усі попередні рішення судів загальної юрисдикції, які підтверджували раніше встановлені права іноземних інвесторів, муситимуть втратити свою юридичну силу. Це, у свою чергу, дасть змогу не повертати «пільговикам» належні за законом і підтверджені рішеннями судів гроші.

На відміну від Кабінету Міністрів, судді судів загальної юрисдикції оцінили новий закон з погляду верховенства права і Конституції України, керуючись принципом «закон зворотної сили не має». Тож і далі після набрання чинності новим законом ухвалювали рішення на користь підприємств з іноземними інвестиціями, внесеними відповідно до закону 1992 року і декрету 1993 року. Крім того, на думку судової колегії у цивільних справах Верховного Суду України, сама по собі зміна законодавства не може бути підставою для перегляду вже ухвалених рішень судів.

Нині, на відміну від судової, виконавча влада вживає неадекватних чинному законодавству заходів. На «виконання протокольного рішення наради у Прем'єр-міністра України» від 22 жовтня 2001 року (з'ясовується, є й такі акти), деякі обласні управління юстиції наполегливо «рекомендують» підлеглим структурам «вживати заходів до зупинення виконання рішень судів у справах за участю підприємств з іноземними інвестиціями до завершення провадження» за поданням Кабміну в Конституційному Суді. Ну як?! І хто сказав, що провадження у справі вже відкрито? Як вдалося з'ясувати, питання про відкриття провадження в Конституційному Суді на сьогодні ще навіть не обговорювалося. І потім, Закон «Про виконавче провадження» чітко визначає випадки, коли можливо зупиняти виконання рішень суду (ст. ст. 34, 35). У встановленому законом переліку немає випадку «здійснення провадження Конституційним Судом з офіційного тлумачення». Поквапилися, панове, поквапилися.

Нині багато кажуть про судову реформу, буцімто її вже почали здійснювати, як нас переконують окремі ЗМІ, залишилися деякі фінансово-матеріальні проблемки. Але, як бачимо, про незалежність суду казати ще рано. Тимчасове зупинення з боку виконавчої влади реалізації судових рішень з відновлення порушених прав підприємств з іноземними інвестиціями — наочний того приклад. У такий спосіб виконавча влада нині може заблокувати будь-яке інше рішення судової. Про яку рівність гілок державної влади, про які механізми стримування і противаг можна казати?

Повертаючись до проблеми захисту підприємств з іноземними інвестиціями, хотілося б нагадати, що в практиці колишніх країн Радянського Союзу аналогічна ситуація мала місце. В Естонії якийсь час також були пільги для іноземних інвесторів. Коли вирішили зрівняти права національних виробників та іноземних інвесторів, також постало питання, як бути зі встановленими пільгами. Вихід знайшли досить швидко — Верховний Суд Естонії (він виконував і функції Конституційного Суду) вирішив, що потрібно забезпечити ті умови функціонування, які надавали іноземним інвесторам як гарантії інвестування у попередньому законодавстві. У такий спосіб засвідчив всьому світові цивілізованість держави і повагу до встановлених прав.

Може, й нам не слід «винаходити велосипед», а виконати свої зобов'язання, як то роблять усі добропорядні люди?

Сергій ДЕМСЬКИЙ.

Самоврядування

Лікувати — не обов'язково різати

(Початок на 4-й стор.).

Таким чином, позачергову сесію й можна вважати кульмінацією цих пристрастей. Вони, однак, не закінчилися тою розв'язкою, на яку багато хто тут вочевидь сподівався. Бо, щоб достроково припинити повноваження Тригуба, не набралося потрібної кількості голосів. Сказати, що депутати геть дружно стали на захист свого голови, не можна, скоріше навіть навпаки, та факт залишається фактом: згоди не дали. І, на переконання того ж заступника голови обласної ради Олександра Власенка, цим самим Апостолівська райрада «продемонструвала свою правову зрілість». Ми висловимося трохи інакше: угледіли вони чи ні правопорушення з боку Тригуба — ще баба надвоє ворожила, але що не стали собою підміняти суд — це справді так.

Адже жодних претензій до Тригуба на сесії не пролунало — ось у чому річ. Що за «кадрами» цієї «епопеї» приховувалося щось інше, відчувалося, але не більше.

Чи ми помиляємося?

З'ясувати, чому ще до вироку суду заходилися усувати Геннадія Тригуба з посади голови районної ради, просто неможливо. Ми спробували — нам це не вдалося. Одні «нічого не знають», інші «нічого не розуміють», треті «нічого не хочуть казати». Наче це нам, а не їм, треба більше ясності в районі. Навіть сам Геннадій Митрофанович не зміг пригадати бодай одного очевидного випадку, коли б він чимось заважав тій же райдержадміністрації, хоч дехто «осмілювався» й натякати на це. У свою чергу голова райдержадміністрації Леонід Петренко, не заперечуючи, що гострих проблем та сутичок, на жаль, вистачає, конкретно ні в чому Геннадія Тригуба не звинувачує...

Тож є підстави шкодувати, що «надзвичайна» сесія районної ради ухилилася від з'ясування, а скоріше, від «розсекречення» та «розголошення» того, де ж тут собака заритий. Це потрібно, повторюємо, не комусь, а передусім самим депутатам та району. Адже у тутешніх людей тим часом власних версій по зав'язку. Подейкують навіть, що тій самій прокуратурі «замовили» усунення Тригуба. Наче тільки через те, що в Тригуба — не лише голови ради, а й неабиякого хірурга, авторитету набагато більше, ніж у декого іншого, а це муляє.

Інше пояснення стосується не так нинішнього стану речей, як майбутніх виборів. Наче залишатиметься на чолі ради Геннадій Митрофанович — зберігатиметься загроза реформаторським силам, становленню тих змін, які вже відбулися і відбуваються далі, навіть поглиблюються та міцніють, дають перші результати. Тригуб, до речі, категорично не погоджується, що він ладен повертати голоблі назад, але справа нині, на нашу думку, навіть не в цьому. Якщо реформи справді здійснюються для людей, а не в інтересах обмеженого кола «вибраних», то з якої речі боятися ясності в розгляді цих непорозумінь? Навіщо, зрештою, давати, якщо й не створювати, привід підозрювати в неправедності й нещирості виконавчу владу? А сприймати саме так усю цю катавасію спонукає вчинена спроба «в закритому режимі», ще до вердикту суду, який, цілком імовірно, може й не бути фатальним для Тригуба, звільнити діючого голову районної ради. Невже лише за те, що Тригуб відстоюватиме «чесні вибори»?

Це ж бо не наша вигадка, а факт — багато хто в районі тепер не сумнівається: «при владі ті, хто нас дурить». А хіба цього треба владі? І хіба це «відповідає дійсності», якщо ця влада наче воліє добра своїм людям і багато, не заперечуємо, робить, щоб апостолівці не розминулися з теперішнім курсом економічних та приватновласницьких перетворень? Скоріше, навпаки: найменші порухи критися від населення району зі своїми істинними намірами — і тебе не зрозуміють. І не підтримають, як у даному випадку не підтримали районні депутати...

Не знаємо, погодяться чи ні з нами в Апостоловому, але такі висновки навіяла нам надзвичайна сесія тамтешньої райради. Бо дуже важливо, щоб усі наміри та домагання влади неодмінно були зрозумілі і в інтересах людей. Інакше на успіх і не сподівайся. А ми ось сподіваємося, що коли такі висновки зроблять із сесії і самі апостолівці — значить, скликалася вона все-таки не марно.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Апостолове Дніпропетровської області.

Виконавча влада може заблокувати будь-яке рішення судової

Не зовсім забуте старе

У Гільдесгаймі — земля Нижня Саксонія — триває судовий розгляд справи Віктора Жердицького і другого обвинувачуваного Ігоря Діденка про зниклі чотири мільйони марок, що належать колишнім примусовим працівникам. Діденко досі відмовляється свідчити, вважаючи за краще слухати інших. Жердицький обвинувачує систему чинної влади в Україні, яка, за його словами, призвела до банкрутства колись успішного Градобанку. А його самого знищила як політика. Поки що особливих поворотів і несподіванок у цьому процесі немає. І судові не вдається встановити, де все-таки «осіли» чотири мільйони марок, переказані як кредит німецькій фірмі і не повернені до України. Зате в залі суду ніби прокручується одна не така вже й багаторічна фотоплівка «назад», немов висвітлюючи чи то хвороби росту нашої новітньої історії, чи то щось зовсім інше. Вкотре довелося жалкувати, що слухають її німці, а не ми з вами. Адже в даному разі їм абсолютно байдуже, з якої причини збанкрутував Градобанк і які інтереси в цьому були у фонду «Взаєморозуміння і примирення».

Є така професія

Першим у справі Жердицького свідчив голова українського фонду «Взаєморозуміння і примирення» Ігор Лушников. Цілком зрозуміло, що на запитання про те, що відбувалося в фонді до його призначення на посаду голови, пан Лушников відповідав коротко: «Не знаю». Не знає, які договори тоді підписувалися, хоча він, за його словами, таких не підписав би, не знає, за що звільнили попереднього голову фонду пана Казьмирука, хоча, як йому відомо, особливих порушень колишній керівник фонду не допустив. Не знає, які причини були для звільнення одразу після його приходу в фонд головного бухгалтера і заступника голови фонду, а також кількох інших співробітників, хоча порушень в їхній роботі теж не було.

Навіть на запитання, яка у нього професія, відповів, що не... зрозумів запитання. Голова суду уточнив: «Це те, чим ви тепер заробляєте на хліб». «Голова фонду», — відповів пан Лушников. Є, виявляється, й така професія.

Хоча історія ця й стара, та зовсім не забута. Ось який вона має вигляд у матеріалах слідства і під час судового розгляду. Коли німецький уряд виділив 400 мільйонів марок як разову гуманітарну допомогу колишнім примусовим працівникам, то, крім побажання виплатити компенсації якомога швидше, не ставив жодних умов і не контролював, як цей процес проходить. Тобто, **надав українській стороні самостійно вирішувати всі питання, пов'язані з виплатами. У даному випадку їх повинна була регулювати спостережна рада фонду, очолювана тодішнім віце-прем'єр-міністром Іваном Курасом. Положення про фонд, як і положення, що обмежує фонд у розпорядженні грошима остарбайтерів, прийнято не було.** Передавши гроші в Україну, німецький уряд не обумовив, чи мають з них виділятися кошти на адміністративні витрати. За словами Ігоря Лушникова, представники фондів Росії, Білорусі та України домовилися отримувати для цього додаткові кошти, розмістивши гроші у надійних банках. Ігор Лушников не назвав суми отриманих відсотків, він лише підтвердив, що коли в 1994—1995 роках гроші з Німеччини почали надходити, бази даних на їх отримувачів ще не було створено, тому залишки на рахунках були «значні». Використання їх, за словами Лушникова, знову-таки визначала спостережна рада фонду. **Такими ось були наміри: покласти гроші в банк, отримати відсотки, щоб оплачувати працю співробітників фонду, його утримання в Києві та філій в областях. Витрати й справді чималі (за словами Лушникова, вони становлять 900 тисяч марок на рік), але й відсотки від 400 млн. марок на порядок перевищували суму потреби. Цікаво, як саме спостережна рада розпорядилася відсотками, що не були використані для відшкодування адміністративних потреб?** І хоча, як стверджує свідок, у нього немає жодних документів того періоду, тому що Генеральна прокуратура теж вилучила їх у фонду, не залишивши копій, але йому відомо, що 31 липня 1995 року з Градобанком було укладено перший договір про розміщення на його рахунках 100 млн. марок. Якщо копій цих документів не виявилося ні в голови фонду, ні у Віктора Жердицького, то у стороні обвинувачення вони є. В одному з пунктів договору про співробітництво фонду і Градобанку йдеться, що гроші довірителя можуть використовуватися для пасивних і неризикових операцій. Тобто, банк не може використовувати гроші в таких операціях, які б не дозволяли зняти їх для виплат в якийсь певний період. Але вже наступний пункт дозволяє банку розпоряджатися грошима на власний розсуд, практично на реалізацію його статутної діяльності — використовувати гроші довірителя для найрізноманітніших операцій: купівлі та продажу цінних паперів, валюти, золота та інших дорогоцінних металів, надавати з них кредити, саме на ті активні й ризикові операції, які не дозволяє попередній пункт угоди. І хоча обумовлено, що фонд має за 30 днів попередити банк про зняття з його рахунків грошей для виплат, але ніде не визначено ані суму, ані відсоток цього зняття. Мало того, що ці пункти зовсім не зрозуміло яким чином суперечать одне одному, так на використання грошей на власний розсуд банку дав добро Мінфін, котрий саме й має стежити, щоб подібне не відбувалося. Запобігти такому стану речей насамперед зобов'язана була спостережна рада фонду, яка уповноважена стежити за використанням грошей в інтересах колишніх примусових працівників. Але якщо вона дала згоду на укладання договору, значить, теж сприйняла такий стан речей нормальним? І чи не прояснює ситуацію те, що й голова Градобанку Віктор Жердицький був членом спостережної ради фонду? Мабуть, йому вдалося якимсь чином переконати членів спостережної ради у правильності саме такого розміщення коштів у Градобанку? І чи такими вже наївними були члени спостережної ради фонду, що дали згоду на підписання цього дивного договору?

Здоровий сміх з лави підсудних

Ігор Лушников стверджує, що такий стан речей змусив його розірвати з Градобанком договір про співробітництво одразу після того, як його було призначено на посаду голови. Дивно лише, чому пана Лушникова осяяло таке розуміння стосовно тільки одного банку? Адже подібні угоди було підписано з п'ятьма комерційними банками. Адже вони теж здійснювали і «активні, і ризиковані операції». На час вступу Ігоря Лушникова на посаду, за його словами, фонд уже мав списки на виплати 20 млн. марок, зокрема в Градобанку — на 17 млн. марок. **Він також стверджує, що Градобанк не лише не переказав гроші на рахунки інших банків для виплат, а й сам не платив остарбайтерам.**

Віктор Жердицький заявляє, що саме в цей період колишнім примусовим працівникам і було перераховано всі кошти, які вимагав фонд. На що, втім, в обох немає жодних документів і обидва посилалися на те, що всі вони вилучені Генеральною прокуратурою України. Чим не раз дивували членів суду, які щоразу намагаються розповісти, як у таких випадках чинить німецька прокуратура: ввічливо знімає для себе копії. І не розуміють, чому це пояснення викликає здоровий сміх у підсудних, яким, здавалось би, зовсім має бути не до сміху.

За словами Ігоря Лушникова, коли неодноразові нагадування про проплати не допомогли (довести, що вони були, теж неможливо, оскільки ця переписка чомусь не збереглася), фонд просить прокуратуру, щоб вона звернулася з позовом до арбітражного суду про розірвання договору з Градобанком і в судовому порядку поставив вимогу повернення всіх коштів фонду, які на той час були на рахунку банку — близько 86 млн. марок. Суд прийняв рішення на користь фонду, арештувавши рахунки Градобанку і нарахувавши йому ще й штраф за затримку платежів — 48 млн. марок, а також 5 млн. 998 тис. марок державного мита.

У п'єсі для театру в такому разі, здається, пишуть: «Всі мовчать. Завіса». У суді дещо інакше. Після мовчання голова суду запитав: «Майже шість мільйонів марок державного мита — за що? За ведення процесу?» Коли пан Лушников відповів ствердно, голова суду не зміг не прокоментувати: «Ми тут, у Німеччині, коштуємо куди дешевше. А чому, пане Лушников, ви звернулися до прокуратури, а не арбітражного суду?» На що свідок відповів: «Тоді фондові довелося б платити таке саме мито. Не я ж його встановлював».

Хто ж тепер має платити? І чому?

Водночас Віктор Жердицький стверджує, що якби арбітражний суд з подачі фонду «Взаєморозуміння і примирення» не арештував рахунки Градобанку, що означало заборону на проведення банківських операцій, то він, попри фінансову кризу, міг би розрахуватися зі ще недавнім партнером. Крім того, банк ніяк не розраховував, що фонд вимагатиме всіх грошей і одразу (начебто це було новиною: адже в договорі, підписаному обома сторонами, це навіть не обумовлювалося). Мало того, банк міг би утриматися, якби голова фонду «Взаєморозуміння і примирення» Ігор Лушников дав згоду на санацію, будучи зацікавленим у поверненні грошей. Жердицький також стверджує, що фонд міг виплатити необхідну на той час суму остарбайтерам з грошей, які містилися на рахунках інших банків, а від Градобанку якийсь час отримувати 90 тис. марок щомісяця на адміністративні витрати. Адже, як сказав на суді Лушников, виплати з першої разової гуманітарної допомоги остарбайтерам проводитимуться ще до кінця цього року. Тобто, гроші, що були тоді на рахунках Градобанку, фондові справді, як кажуть, не горіли? Але голова фонду чомусь не пішов на поступки. Виходить, на якусь мить все зійшлося на одній особистості — новому голові фонду Ігоря Лушникова. І обидва партнери навіть в інтересах справи не змогли домовитися? А вважають, що фонд не отримав грошей від Градобанку з причини його банкрутства...

Не менш цікава подальша доля грошей остарбайтерів, які використав Градобанк. Цей борг, як відомо, перейняв український уряд. «А де він взяв ці гроші?»— запитав голова суду в Ігоря Лушникова. «Не знаю, і мене це не цікавить. Мені було сказано, що гроші фондові виплатить уряд через агропромисловий банк «Україна», якому було переуступлено борг Градобанку». «І їх було виплачено?». «Так».

Тобто, **всі гроші фондові повернули, і йому вже ніхто не винен. Але у зв'язку з фінансовою кризою тепер уже банку «Україна» фонд «Взаєморозуміння і примирення» звертається з позовом до суду, знову вимагаючи визнати його... кредитором Градобанку. Це означає, що банк винен фонду ті самі 86 млн. марок.** Та найдивніше, що суд задовольнив позов фонду. Щоправда, не зовсім зрозуміло, хто тепер має платити ці гроші фондові, чому і, власне, на які потреби? Адже гроші з першої гуманітарної допомоги остарбайтерам ним уже виплачено чи майже виплачено.

Ось як багато запитань залишилося без відповіді. І навряд чи німецький суд шукатиме їх. Ну а продовження цієї історії буде.

Валентина ПИСАНСЬКА.
Гільдесгайм.

Колаж Юлії ЄФІМОВОЇ.

Ігри на задньому дворі

Проблема в конверті

Ми, працівники Подільського РУВС у Києві, так стурбовані збільшенням кількості дітей, які вживають алкоголь і курять, а також пов'язаним із цим різким погіршенням здоров'я молоді, що вирішили написати до газети. Сподіваємося, й читачі «Голосу України» не байдужі до цих проблем.

Наведемо приклад. Підлітки нашого двору ходили на секції футболу, шахів і легкої атлетики, що працювали в середній школі, розташованій неподалік. Два роки тому секції закрили. І хлопчики та дівчата, не знайшовши собі застосування, стали проводити дозвілля на вулиці, взимку місцем їх зустрічей та спілкування стали підвали. Раніше спорт і тренер (великий авторитет серед підлітків) утримували дітей від шкідливих звичок. Тепер майже всі вони почали курити, пити, багато хто спробував наркотики. Страшно уявити, що таке алкогольно-наркотичне майбутнє чекає на багатьох тисяч дітей, котрі також виявилися непотрібними цьому суспільству.

Ще 1987 року з десяти школярів дев'ять займалися в гуртках і секціях: діти брали участь у масових спартакіадах, спілкувалися і виховувалися в колективі, де спорт та здоров'я були культом. А нині лише двоє з десяти мають бажання, та й змогу, відвідувати спортивні гуртки. І йдеться не лише про фінансові можливості. В Україні останніми роками закрилося близько 250 дитячо-юнацьких спортивних шкіл. Це означає, що суспільство «втратило» близько 300 тисяч дітей!

Зрозумійте, що коли дитина, яка кілька років поспіль відвідувала ДЮСШ, одного «чудового» дня на дверях школи читає табличку «зачинено», то відчуває не лише біль і розчарування. Вона втрачає інтерес до спорту і потрапляє на вулицю. А там — на кожному кроці продають цигарки, пиво, привабливі яскраві слабоалкогольні напої. За ними черга напоїв «крутіших». І всюди — реклама, яка нав'язливо пропонує все це «спробувати», «відірватися», «порадіти життю». А вдома — безконтрольне поглинання телепродукції, переповненої бойовиками, насильством, еротикою. На жаль, саме це, а не повчальні настанови, формують психіку, характер і мораль підростаючого покоління. Під впливом цього бруду молодь, найчастіше від неробства, починає пити, курити, вживати наркотики, потрапляє під вплив кримінальних структур. Про яке майбутнє нації можна вести мову, якщо навіть дівчатка 13—15 років не розлучаються з цигаркою і «розуміються» на наркотиках?

Нація вимирає! І водночас «вчителі здоров'я» — тренери, спортсмени — виїжджають за кордон. По телебаченню майже нема постійних спортивних передач. Парадокс нинішнього часу: наших олімпійців за кордоном знають краще, ніж у нас. Чому ми так не цінуємо їх? З такими темпами через десяток років ми залишимося без спортивних перемог. Не списуючи таке варварське ставлення до свого майбутнього на «тяжкий час», треба терміново розробити програму оздоровлення суспільства і потурбуватися про зайнятість дітей.

Працівники Подільського РУВС.

Київ.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Бачили очі, що купували

Рівненський міський суд задовольнив позов рівнянина Віталія Н. до державного підприємства «Укрбурштин» (Рівне) не лише про стягнення заборгованої йому зарплати, а й про відшкодування моральної шкоди у сумі трьох тисяч гривень.

Підстави у чоловіка вимагати моральної компенсації (а він звільнився через те, що адміністрація не виконувала умов трудової угоди) вагомі: коли його дитина потребувала негайної операції, батько не мав за що придбати медикаменти й не міг нічого вдіяти. Хоча й ледарем не був, працював — підприємство не виплачувало йому зароблене. Не зважили керівники і на біду сім'ї Віталія Н., коли він звернувся до них з проханням виплатити належну йому суму.

Згадати про цей судовий процес змусив лист, з яким колишні працівники ДП «Укрбурштин» звернулись у корпункт «Голосу України» на Рівненщині. У них —подібна проблема: потрапили під скорочення, але «ювелірка» не розрахувалася з ними по заробітній платі, не виплатила вихідної допомоги, як це передбачено законодавством. Можна зрозуміти авторів листа, котрих, образно кажучи, викинули на вулицю без гривні в кишені.

— Мені «Укрбурштин» винен 764 гривні, — каже Людмила Додчук. — І не лише я в такій ситуації. Не бачу іншого виходу, як обстоювати свої права у суді.

До слова, з аналогічною проблемою до суду звернулося й чимало інших колег Людмили. Скажімо, в 1999 році суд задовольнив 39 позовів до «Укрбурштину», в 2000-му —215, у 2001-му — 118. Тобто судовиконавці мають стягнути з «ювелірки» на користь позивачів більш як 564 тисячі гривень. Поки що тільки 52 колишнім працівникам цього підприємства вдалося з допомогою судовиконавців одержати зароблене. Зараз розрахунки проводяться з тими, хто звернувся до суду в листопаді 1999-го. То коли ж одержать свій борг Людмила Додчук та інші автори листа? Тим паче, що наказ Міністерства юстиції від 7 липня 2001 року про тимчасове зупинення примусової реалізації майна державних підприємств «зв'язав» судовиконавцям руки: реалізацію арештованого майна ДП «Укрбурштин» зупинено. Тобто погашення заборгованості у зарплаті здійснюється тільки в разі надходження коштів з банку. Підприємство у фінансовій скруті, тож на швидкі розрахунки з людьми годі сподіватися. А їм надокучило чекати, вони не хочуть бути кредиторами держави, а тому, як розповіли, взялися до створення громадського об'єднання колишніх працівників ДП «Укрбурштин», щоб гуртом захищати свої інтереси.

В. о. директора ДП «Укрбурштин» Леонід Сімчук посилається на важкий фінансовий стан підприємства, на те, що прийняли його від попереднього господаря, себто Міністерства фінансів, з величезними боргами. Пояснюю: згідно з постановою Кабміну № 17 від 16 січня 2001 року «Укрбурштин» перейшов під крило Державної акціонерної компанії «Українські поліметали». Приймаючи «ювелірку», новий господар автоматично переклав на себе і борги, і зобов'язання перед людьми. Бачили ж очі, що купували...

Нові керівники ДП «Укрбурштин» зверталися до Мінфіну з клопотанням списати борги. Але на це Київ не пішов.

Тим часом соціальна напруженість навколо вирішення питання заборгованості перед колишніми працівниками росте. Новим господарям ДП «Укрбурштин» відкинути б свій гонор і спробувати домовитися з людьми про строки погашення заборгованих їм сум. Бо зволікати з діалогом невигідно обом сторонам конфлікту: одні сидять у безгрошів'ї, іншим загрожують ще більші суми боргів, бо законодавством передбачено відшкодування за зволікання з виплатою зарплати (за кожен місяць звільнення чи скорочений працівник може вимагати середньомісячну зарплату). А це плюс індексування заборгованих сум. Набереться чималенька сума. Скажімо, вже у згаданого нами Віталія Н. із 700 гривень початкового боргу набігло вже 8 тисяч.

Олександра ЮРКОВА.

Рівненська область.

З натури

Дитина степу

Фотоетюд Юрія ВЕНГЕРЕША.

Репліка

Населення має право знати

Часто чую по радіо і читаю у пресі про те, що Указом Президента України хтось нагороджений так званою президентською відзнакою. Мені цікаво, чому тексти указів про нагородження не друкують у засобах масової інформації? Адже люди мають знати про це.

А ще хочу зауважити ось що: о восьмій ранку радіо «Ера» передає огляд газет. Але яких? Як правило, російськомовних, бульварних. Я ще не чув про жодну газету українською мовою, хоча за Конституцією у нас є державна мова.

Феодосій ЛУЗАН.

Київ.

Напишу вам і я

Ганебні мрії забирають життя

Із гнівом та тривогою два місяці тому дізналися ми, ветерани Волині, про страшний диверсійний злочин, скоєний у США. Ми добре знаємо, що таке війна: бачили розриви бомб і снарядів, сотні тисяч смертей бойових друзів та близьких. Людство не забуло про атомні бомбардування японських міст Хіросіми та Нагасакі. І ми вірили, що подібне більше ніколи не повториться. Проте події 11 вересня у США показали, що кати не перевелися. Вони йдуть на жахливі вчинки лише заради своєї ганебної мрії — тримати людство у постійному страху.

Рішуче засуджуємо тероризм і висловлюємо глибоке співчуття народу Америки та іншим державам, сім'ям тих людей, які загинули від нелюдських злочинів.

М. КАПІТОНЕНКО,
голова президії Організації ветеранів Волині.

Луцьк
Волинської області.

Сина врятував від смерті

Номер вашої газети від 18 жовтня потрапив мені в руки випадково. Ми з сином поїхали до Київського інституту онкології на чергове обстеження. Там я і прочитала статтю «Хто захищає чорнобильців» Івана Полюховича. Але з думкою, яку висловлює автор, я не погоджуюсь. Адже саме організації «Союз «Чорнобиль» України» і її президенту Юрію Андреєву я зобов'язана життям мого сина.

Син смертельно захворів у квітні 1999 року. Лікарі поставили діагноз: остеогенна саркома лівої стегнової кістки. Нам необхідно було терміново розпочинати лікування у Київському інституті онкології. Проте коштів, які назбирали ми, наші друзі, співробітники та деякі фонди, вистачило тільки на першу хіміотерапію. Далі постали перед вибором: забирати сина додому, де через два місяці він помре, чи негайно шукати кошти на лікування.

Я зверталася і до Міністерства охорони здоров'я, і до народних депутатів. Мені або відмовляли одразу, або починали безкінечну тяганину з паперами. А час минав... У організацію «Союз «Чорнобиль» України» прийшла вже без жодної надії. Юрій Борисович уважно мене вислухав і пообіцяв допомогти. Таким чином, подальше лікування сина та останню операцію було профінансовано. Ми вчасно отримали необхідні ліки. Нині син потроху одужує. А головне — загроза смерті минула.

Лілія БАБЧУК.

Львів.

Читаю і дякую

Собі на сором, я надто пізно дізнався про таку чудову сміливу газету

Тисячу разів дякую за сміливість і ризикований героїзм працівників газети «Голос України». За ціною в роздрібній торгівлі газета найдоступніша. Я передплатив газету «Голос України» до кінця 2001 року і далі, до кінця своїх днів, передплачуватиму її, якщо вона не змінить свого спрямування. Я думав тільки про те, що народ України тихо вимирає, і згодний з тим, що моє нинішнє життя — жахливе.

З'ясовується, є світлі голови і у Верховній Раді, котрі готові надати практичну допомогу знедоленому, приниженому народу. Україну розграбовано. Тисячі дітей не ходять до школи, тільки коли потрапляють до тюремних катівень, їх, 14—15-річних, починають вчити за програмою першого класу. Медичне обслуговування скрізь і для всіх категорій платне на повну котушку. В нас у Чернігові набудували аптек, але ж від цього ми не поздоровішали...

Із щирою і глибокою повагою,
інвалід Великої Вітчизняної війни
В. ЗЛОБІН.

Чернігів.

Мал. Віктора ПОПОВА.

Реформатор Миндру,

який, випереджаючи загальнодержавні події, Кам'янку від «соціалізму» до «капіталізму» привів

Дні «Голосу України» на Одещині

У непрості часи реформування села, переведення його на приватні засади чиновники різних рангів, чого гріха таїти, нерідко ремствують: «Палиці в колеса уставляють передусім старі колгоспні керівники. Ось вирубаємо під корінь оте поріддя — враз справи підуть угору»... Таких хотілося б відіслати до села Кам'янка, що в Придунав'ї. До Миколи Георгійовича Миндру. Почувши це прізвище, не тільки на Одещині, а й, переконані, десь там на Полтавщині чи на Буковині багато хто попорпається в закутках власної пам'яті та й перепитає: «Це ж до якого такого Миндру? Отого, що колись гримів на всю Україну? Якому Брежнєв Героя дав? А що, він і досі при ділі?».

І перед Заходом схилявся...

Так-так, до отого самого. Котрий ще підлітком разом з батьками зазнав батрацької долі (до його країв радянська влада прийшла 1940 року), потім, після визволення села, вступив разом з родиною до створюваного в Кам'янці колгоспу, працював їздовим, конюхом, ланковим. Ще пізніше, закінчивши сільськогосподарську школу, став заступником голови колгоспу, а в 1958 році — й очолив господарство. Ось відтоді, як мовиться, й при портфелі (хоча такого в руках Миндру щось ніколи не випадало бачити. «Все отут, у голові, — сказав він якось напівжартома, — прагну тримати»). Ось і рахуйте: 41 рік у керівниках! За арифметикою, скажете, 43 виходить. Так, але про оті роки, що «випали», — дещо пізніше. Хіба вам сорока одного мало? Де ще є, назовіть, сільські керівники з отаким стажем? Аби у свої 73 та ще й при справі, не на «заслуженому відпочинку»? Отже, вік давно пенсійний, керівною колгоспною закваскою, як мовиться, до самих кісток просяклий, на Героя, звісно, партією висунутий і — реформатор? Та не смішіть, як в Одесі кажуть, мої черевики!

А Микола Георгійович, іще до виходу відомого Указу Президента України щодо прискореного реформування села на приватних засадах, приймав учасників міжнародної науково-практичної конференції з теми «Соціально-економічні проблеми сучасного села в умовах ринкових відносин» і переконував маститих учених, які ще в чомусь там сумнівалися:

— Тільки тоді аграрна сфера вийде з кризи на широку дорогу стабільного розвитку, коли утвердиться приватна власність на землю, коли селянин вільно розпоряджатиметься плодами своєї праці...

Дехто в кулуарах тоді сіпав Миндру за рукав: а як, мовляв, пояснити успіхи вашої Кам'янки в усі попередні десятиріччя, коли простувала вона колгоспною колією? Миколу Георгійовича оті лукаві запитання з пантелику не збили:

— А отак пояснити: по-перше, люди в нас тямущі та роботящі, по-друге, й за колгоспних часів ми прагнули жити власним розумом, а не за вказівками згори...

Він знав, що казав. Бо навіть тоді, як уже Героєм став, не раз пізнавав, що означає оте — жити не за вказівками, не за «генеральною лінією». Й повертався, бувало, з черговою партійною доганою за плечима то з бюро райкому, то з бюро обкому. За те, що якісь там підсобні промисли розвивав, що гроші в неприбутковий соцкультпобут вкладав, що антиалкогольну кампанію зігнорував, виноградники не викорчовував, що перед Заходом, ключочи на його новації, схилявся... Отож, коли почалися в країні зміни, Миндру просто не міг не зустріти їх схвально. «Отепер, — казав односельцям, — по-справжньому розвернемося!». **Й іще в 1990 році взяв та й «розшматував», як дехто з осудом висловлювався у «верхах», міцне багатогалузеве господарство на півтора десятка спеціалізованих підрозділів — орендних кооперативів. Цілком самостійних, наділених виробничими фондами, правом збуту частки виробленої продукції, розпоряджатися одержаними прибутками. Однак об'єднаних в асоціацію сільськогосподарських підприємств «Прогрес», до якої увійшло, крім них, і КСП зі своєю землею. В останнього оті кооперативи або орендували, за відповідну плату, угіддя, або купували необхідне: зерно, корми тощо. Це був неабиякий крок до утвердження почуття господаря у свідомості не тільки керівників виробничих підрозділів, а й рядових працівників — механізаторів, тваринників, робітників підсобних промислів.** Нікому вже не треба було погоничів, контролерів — у невеликих підрозділах люди самі наводили лад, бо від цього, врешті-решт, залежав їх заробіток, благополуччя їхніх сімей. І хоча «кам'янський експеримент» кимось зустрічався у штики, кимось — із сумнівами, та, забігаючи наперед, можна твердити: саме отакі «острівці» роботи по-новому й спонукали до реформування села загалом: вони були ніби взірцем, ніби першопрохідцями. Не думав-не гадав, правда, Миндру, що зміни оті одним головам затьмарять, других — безвідповідальних горлопанів — на перший план, мов хвилею морською, винесуть. Пішли останні від хати до хати, від поля до ферми: «То що, людоньки добрі, й надалі, коли над нами вже ніхто не командир, самі собі ми вільні хлібороби, будемо тому тиранові Миндру підкорятися? Він же дихнути вільно нікому не дає, шастає скрізь і всюди, контролює та наставляє. Ні, він своє віджив-відробив — хай іде на пенсію. Молодим дорогу! Тільки вони й здатні вивести вільне село на широку дорогу!».

Мудрість взяла гору над образою

І так — щодня, щотижня. До Миколи Георгійовича все це, звичайно, доходило, та по шию зайнятий буденними справами він якось не надавав особливого значення отим базіканням. Аж раптом — ініціативна група, загальні збори! Голосування. І Миндру — вже не голова. Ошелешений не спав кілька ночей, все думав: може, й справді десь палицю перегнув, щось не так робив? Ну а потім сам собі наказав: «Та не панікуй ти, то не кінець світу! Головне — була б справа в руках». І витребував — перший у селі — право на земельні паї для своєї родини. І почав — уже як фермер — господарювати на своїх шести гектарах.

Ну а в КСП, з болем помічав, все майже одразу пішло шкереберть. Почалися і «прихватизація», і відверте розтринькування десятиліттями нажитого добра. Дійшло навіть до святая святих — племінного стада корів, що славилося на всю країну. Збагачувалася купка з отієї ініціативної групи, а решта люду вже ні зарплати, до якої за Миндру так звикли, ні «натуроплати» не бачили. Пішли селом уже інші розмови: «Та що ж це таке діється? Незабаром, з усього видно, залишимося коло розбитого корита». Час, однак, ішов, сільгосппідприємство дедалі більше занепадало. Й коли вже стало зовсім непереливки, з'явилася в Кам'янці ще одна ініціативна група: «Треба йти на поклін до Миколи Георгійовича. Він мудрий — простить нас». Пішли. Миндру справді був мудрий. Хоча й гірко було, образливо, що повелися люди з ним отак, та всетаки подальшого збиткування над ними, над усим, чому віддав, по суті, життя, допустити не міг. А на зборах (було це на початку 1996 року), де його знову обирали односельці собі в керівники, сказав:

— Нелегко буде відновити втрачене. Та коли дружно, усі гуртом — то не лише відновимо, а й уперед підемо. Умови тепер для цього є.

Коли Миндру знову приймав напіврозвалену асоціацію, в ній було близько півмільйона гривень збитків, а через рік вже мали стільки само чистих прибутків. Потім вони перевалили за мільйон гривень. Високорентабельно працюють усі кооперативи. «Голштин» успішно розвиває, відтворюючи вже у п'ятому поколінні, високопродуктивне (річні надої — понад 7 тисяч кілограмів молока на тварину) стадо унікальної для нашої країни голландської породи корів; молодняк від неї, що йде на м'ясо, теж відзначається високими приростами ваги — 1200—1300 грамів щодоби. У сільгоспкооперативі «Ландрас» — тисячі голів свиней великої білої породи. Одержуючи також доволі вагомі прирости ваги тварин, тут за рік виробляють сотні тонн високоякісної свинини. А племінний молодняк продають у багато регіонів України. Має попит продукція тутешнього заводу «Керамік», цеху макаронних виробів, інших кооперативів. Якщо до цього додати, що й земля родить у півтора-два рази щедріше, ніж у багатьох сусідів, то стане зрозуміло, чому в Кам'янці — ні від самого Миндру, ні від будь-кого іншого — не почуєте скарг-нарікань з приводу нестачі чи дорожнечі пального, добрив, отрутохімікатів, техніки, будматеріалів чи ще там чогось.

— Є гроші — то все буде, — каже Микола Георгійович. — Ну а диспропорція в цінах, то вона завжди є і буде. Лише ринок, що більше набуватиме цивілізованих форм, і може нівелювати оту диспропорцію.

Указ Президента України щодо прискореного реформування земельних відносин на селі не заскочив кам'янців, як декого іншого, зненацька — вони були до цього готові. Й продовжили, поглибили, по суті, те, що розпочали ще десяток років тому. Адже в усіх отих кооперативах вже були й до цього свої пайовики, що одержували дивіденди. Тепер лишалося тільки реформувати КСП, тобто його землі. Й це зробили тут без особливих ексцесів. Люди вірили Миндру, вірили чесним, прозорим стосункам, які вже склалися в очолюваній ним асоціації. Зібравши вагомий урожай, тут без зволікань, щедро розраховуються з власниками зданих в оренду земельних паїв. Розраховуються за паї майнові, які в Кам'янці, на відміну від багатьох навколишніх сіл, доволі солідні, адже мають на багато мільйонів гривень техніки, худоби, виробничих об'єктів. І працюючим, і пенсіонерам на паї видають не тільки вдосталь зерна чи виробів з нього, а й м'ясні, молочні та інші продукти. «Щедрий стіл можемо будь-коли накрити без відвідин базару», — кажуть люди.

Для когось — перспектива, для «Прогресу» — реалії

Якось на сесії Одеської облради, що розглядала питання про хід реформування аграрного сектору економіки, і доповідач, начальник управління АПК Анатолій Новаковський, і депутати мусили констатувати: не скрізь і не в усьому стосунки між орендодавцями-селянами і тими, хто хазяйнує на їхніх земельних наділах, носять прозорий і чесний характер. Є випадки, коли людей обдурюють, затягують розрахунки з ними за паї. Слово депутата Миндру пролунало, як завжди, вагомо й авторитетно:

— Власники земельних паїв мають, на мою думку, це найліпший варіант, об'єднуватися у великі земельні фірми, які очолювали б люди не тільки грамотні, а й чесні. І за пай потрібно платити не якусь там сотню-другу гривень, як роблять нині в багатьох випадках, а, як мінімум, відсотків 30 прибутку. Тоді працюючий селянин буде зацікавлений у високоякісній роботі на землі, у забезпеченні її високої віддачі. А непрацюючі одержуватимуть дивіденди, що забезпечать їм не просто безбідне, а заможне життя.

Для когось це — заманлива перспектива. Для «Прогресу», для Кам'янки — сьогоднішні реалії.

Це реформоване сільгосппідприємство, до того ж, не прагне зіпхнути зі своїх плечей так званий соцкультпобут. А він тут чималий. Даруйте, але навіть простий перелік зайняв би надто багато місця. Назовемо, отже, лише дещо: навчально-виховний комплекс (від дитсадка до гімназії), багатопрофільна лікарня, палац культури, торговельний центр, десяток магазинів та барів, грандіозний спортивно-оздоровчий комплекс, готель... На все оте «Прогрес» щороку спрямовує близько 700 тисяч гривень.

— Пайовики не ремствують?

— Це ж чому? — дивується Микола Георгійович. — Все те слугує їм самим, їхнім дітям і внукам.

Про малечу М. Миндру сказав не випадково. У Кам'янці це, можна сказати, привілейований клас. Ні, не в тому сенсі, що з ними панькаються, навпаки — привчають до корисної роботи змалечку, а в сенсі турботи про них. І ніхто у Придунав'ї давно вже не дивується, що Кам'янка така багата талантами — співаками, танцюристами, музикантами, поетами, художниками. Адже там, кажуть, умови!

...Для декого реформування села — то й подосі ще мов непевне роздоріжжя. А Микола Георгійович стверджує: то є наше чудове майбутнє! А як до нього йти?

Не полінуйтеся, поїдьте до Кам'янки. Так-так, до того самого 73-річного Миндру, який, переконаєтеся, набагато більший реформатор, аніж дехто з молодих.

Ми мали змогу спілкуватися з цією мудрою людиною, слухати міркування Миколи Георгійовича з приводу подальших кроків у реформуванні, розбудові українського села. Практика Кам'янки, переконані, багато чого підкаже тут і селянинові, і держчиновникові, й парламентарію.

Леонід БРОВЧЕНКО;
Георгій ВОРОТНЮК;
Яків ГАЛЬЧЕНКО.

Кам'янка
Ізмаїльського району
Одеської області.

На знімку: М. Г. Миндру.
Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

4. Нерухомість бюджетної фішки,

або Чому ФДМУ не виконує план з відрахувань до бюджету

Тільки людина з уявою сюрреаліста може ототожнювати нинішній розпродаж державного майна з його приватизацією. Адже за великим рахунком ми не досягли головної мети, яку ставили: не привели в Україну промисловий капітал, зацікавлений робити бізнес на нашій території. І нам не вдалося захистити промисловість від проникнення спекулятивного капіталу.

Запрошення в пекло

З огляду на це запитання, чому ФДМУ не виконує план з відрахувань до бюджету, можна залишити й без відповіді. Не виконує, і слава Богу, бо фінансувати дефіцит бюджету приватизаційною виручкою означає провокувати його нестабільність, нецільове використання коштів, відволікати капітал від інвестування проданого об'єкта та багато інших економічних негараздів.

Дозволю собі лише висловити власну думку щодо причин незадовільної ефективності конкурсної приватизації, здійснюваної ФДМУ. Хоч би що там казали, та зумовлена вона передусім вибором грошових пропозицій, а не пропозицій бізнес-проектів, до чого звикли серйозні промислові інвестори. Контрольний пакет акцій потрапляє до рук того, хто більше заплатить, погодившись заздалегідь з додатковими умовами тендерної комісії. На ринку з багаторічними інфляційними очікуваннями, де цінні папери не мають реальної ринкової вартості, «заплатити більше» не означає «продати або купити вигідно» — це рай для фондових перекупників і пекло для промислових інвесторів. А де ви бачили охочих потрапити в пекло? Не кажу вже, що домінування тіньових спекулятивних операцій на фондовому ринку країни призводить до падіння його індексів (за останній рік більш як на 30 відсотків) і втрати традиційних ринків збуту феросплавів, металу, цементу, скла, хімічних продуктів високого оргсинтезу і т. д. і т. п. Бентежить самий підхід ФДМУ до визначення переможця на приватизаційному тендері. Чи не на часі хоча б експериментально оголосити конкурс на кращий інвестиційно-приватизаційний проект?!

Декларація для капіталіста

Кілька років тому разом з дуже грошовитим іноземним інвестором металургійної галузі спостерігав за реєстрацією учасників акціонерних зборів одного підприємства. Пам'ятаю, як капіталіста приголомшив той факт, що під час реєстрації кожен із власників доволі крупних пакетів, що протистояли один одному, мав цілком легітимну довіреність на управління державним пакетом акцій. Першу видало ФДМУ, другу — Агентство з управління корпоративними правами держави, яке, чого доброго, можуть реанімувати.

Пам'ятні акціонерні збори не відбулися через відсутність кворуму, бо реєстраторам так і не вдалося з'ясувати, чиї повноваження незаперечні — ФДМУ, який працює на підставі тимчасового положення, чи агентства, котре функціонально нібито мало управляти державною власністю. Найцікавіше, що відсутність результативної реєстрації була запрограмована заздалегідь одним з акціонерів, оскільки на порядку денному стояло питання про збільшення статутного фонду за рахунок додаткової емісії.

Капіталіст сміявся, зате зробив серйозні висновки. Якщо держава, казав він, до такої міри байдуже ставиться до управління своїми активами, то навіщо їй тримати блокуючі пакети акцій? Я не знаходив аргументів для заперечень. Неефективне управління держмайном вже не перший рік стримує інвесторів від участі в приватизації, а відтак плани Мінфіну з нарахувань 50 відсотків прибутку на дивіденди держави і надії ФДМУ з відрахувань коштів до бюджету видаються утопічними.

Те, що відбувалося тоді, повторювалося вряди-годи скрізь. Згадайте, лишень, про заблокований випуск акцій цього літа в АТ «Київенерго» або про осінній конфлікт, пов'язаний зі зміною керівництва в АТ «Рівнеобленерго». У судових інстанціях в пошуках правди (чи неправди) власники апелюють до Закону України зразка 1991 року «Про господарські товариства», який вже давно не відповідає вимогам дня. Але далі пропозицій у вигляді законопроектів справа не йде. Те саме відбувається і з остаточною редакцією Закону України «Про акціонерні товариства». Чого доброго, хтось може запідозрити, що уряд втратив право законодавчої ініціативи.

Тим часом уряд і далі імітує бурхливу діяльність, тиражуючи суперечливі концепції політики з управління об'єктами державної власності. На кшталт тієї, що побачила світ у жовтні. Хто тільки не брався за управління державною власністю —міністерства, агентства, облдержадміністрації, комерційні структури — таке враження, що за це право змагаються на закулісному тендері. Але все закінчувалося сумнівними операціями з цінними паперами та держмайном. І капіталізацію об'єктів приватизації продовжують контролювати безіменні інвестори, спроможні викласти за 25 відсотків акцій Полтавського гірничо-збагачувального комбінату 18,8 мільйона гривень — у 4,6 разу більше від номінальної вартості пакета. Що пропонує за цих обставин уряд?

Чергова концепція обіцяє появу суб'єктів управління — господарських структур, які на засадах госпрозрахунку (юридичних осіб, створених Кабміном для управління державними підприємствами і державними акціонерними товариствами) обстоюватимуть національні, а не вузькокорпоративні інтереси. Усе це нагадує другу спробу атлета-аутсайдера. Першу здійснило згадуване вище агентство. Проте так невдало, що уряд посадовив його на «лаву запасних». Тепер, судячи з чергової урядової концепції, матимемо ті самі агентства, але вже в іншій іпостасі.

Валентин ОСАДЧИЙ.
Мал. Сергія ТЕРЕЩЕНКА.

(Закінчення. Початок у №№ 203; 208; 209 ц. р.)

«Металісти» спіймалися «на гарячому»

Кримінал

Під час спроби крадіжки багатопарного телефонного кабелю працівники міліції затримали двох юнаків. Знайдені на їхньому подвір'ї речові докази дають змогу припустити, що саме ця пара винна й у попередніх таких злочинах, через яких лишилися без телефонного зв'язку два мікрорайони обласного центру: Новомиколаївка і Балашівка. Злочинна діяльність шукачів кольорових металів надовго позбавила телефонного зв'язку більш як три тисячі абонентів. Серед них лікувальні заклади: четверта міська лікарня швидкої допомоги, пологовий будинок, госпіталь для інвалідів Великої Вітчизняної війни, чимало промислових підприємств Кіровограда.

За даними Кіровоградської дирекції ВАТ «Укртелеком», збитки від діяльності зловмисників становлять десятки тисяч гривень, не кажучи вже про моральну шкоду, заподіяну користувачам телефонної мережі. Донині невідомо, коли зв'язок буде відновлено. Правоохоронців дуже непокоїть те, що діяльність свою зловмисники практично не приховували. На подвір'ї, на очах у сусідів, вони відкрито рубали крадений кабель, переплавляли його, але жоден із мимовільних свідків не наважився повідомити про це правоохоронні органи.

Зважаючи на значні збитки, що їх завдають підприємству збирачі кольорових металів, Кіровоградська дирекція ВАТ «Укртелеком» спільно із УМВС в області запровадили телефон довіри, за яким кожен може повідомити інформацію про скоєння крадіжки телефонного кабелю. Інформатору гарантується повна анонімність дзвінка та конфіденційність наданої інформації. А в разі, якщо свідчення допоможуть вивести на слід злочинців, обіцяно значну грошову винагороду.

Один із затриманих викрадачів — кіровоградець, другий — громадянин Росії. Якщо їхню провину буде доведено судом, відповідно до статті 188 чинного Кримінального кодексу України (викрадення шляхом демонтажу електричних мереж, кабельних ліній зв'язку та їх обладнання), їм світить до п'ятнадцяти років позбавлення волі з конфіскацією майна.

А тим часом, **як повідомляє наш власний кореспондент Олег БОНДАР**, правоохоронці на гарячому спіймали п'ятьох мешканців Кіровограда, які поблизу села Станіславового демонтували близько п'ятисот метрів ліній електропередач. У затриманих вилучено гумові рукавички, пасатижі, монтировку та мисливську рушницю.

Мешканці двох мікрорайонів обласного центру залишилися без світла, бо «металісти» вирізали понад кілометр дроту ліній електропередач.

Вісті з Вінниччини

Багаті теж мерзнуть

Акцію «Тепла Вінниця» місцеві бізнесмени зініціювали, щоб зібрати кошти для погашення боргів за спожитий газ. Дев'ять мільйонів гривень заборгувало місто постачальникам голубого палива. Надалі без попередньої оплати газ не відпускатимуть.

Василь Откидач, директор торговельно-виробничого підприємства АВС «Цитрус» — ініціатор її проведення — звернувся з проханням до представників прибуткових бізнесових структур здійснити авансову проплату за газ до кінця опалювального сезону. Очолюване ним підприємство подало приклад: переказало на рахунок ВАТ «Вінницягаз» 10 тисяч гривень авансових коштів. Міською владою відкрито окремий рахунок для проведення чіткого моніторингу фінансових надходжень.

Обережно: міст аварійний

Реконструкцію автомобільного моста через Південний Буг — він з'єднує лівобережну й правобережну частини Вінниці —розпочали фахівці Київського мостобудівельного управління №2. Вони мають виконати чималий обсяг робіт: цю водну переправу капітально не ремонтували протягом усього часу експлуатації — більш як сорок років. Кошторисна вартість робіт — майже п'ять мільйонів гривень, 400 тисяч з яких уже виділено з держбюджету.

Роботи розпочалися з ремонту опор залізобетонних конструкцій. Для цього під прольотом моста встановлено дві баржі. Отож рух транспорту поки що не зупинено. Це станеться влітку наступного року, коли ремонтники почнуть відновлення верхньої частини споруди. Завершити реконструкцію плановано через два роки. За умови вчасного фінансування.

Споживача треба знати в обличчя

Представники майже ста підприємств і організацій — з Росії, Білорусі, Казахстану, країн Прибалтики, Молдови — відгукнулися на запрошення колективу Вінницького заводу тракторних агрегатів побувати на підприємстві. «За умов жорсткої конкуренції на ринку споживача треба знати в обличчя, — переконаний директор підприємства Олександр Забродський. —Він, у свою чергу, повинен також бачити, з ким має справу».

70 відсотків основних видів продукції — насоси для гідравлічних систем усіх типів тракторів, рукава високого тиску, циліндри — підприємство постачає до країн близького зарубіжжя. Щоб переконати партнерів у перспективах подальшої співпраці, гостей ознайомили з роботою заводу, запропонували схему взаємовідносин, вислухали пропозиції й зауваження. За словами директора, продукція підприємства — нинішнього року її реалізовано на чотири мільйони гривень — має попит не лише на теренах колишнього Союзу. Завдяки низькій ціні та високій якості її також купують представники країн далекого зарубіжжя — Польщі, Угорщини, Болгарії, Пакистану і навіть Куби.

77 мільйонів гривень «відкопали» ревізори

Запаморочливу цифру видали «на-гора» ревізори обласного контрольно-ревізійного управління: на підприємствах, в організаціях і установах ними виявлено у нинішньому році незаконних витрат і крадіжок коштів на суму 21 мільйон гривень, а також інших порушень фінансової дисципліни ще на 55,9 мільйона гривень. Так «вільно» посадовці раніше не поводилися з коштами, стверджують перевіряльники. Через суд 113 керівників притягнуто до кримінальної відповідальності. На 657 посадових осіб накладено штрафи, загальна сума яких становить майже сто тисяч гривень.

Ботаніки шукають чар–зілля

Минулорічна зимова стихія, стверджують вінницькі природоохоронці, негативно позначилася на реліктових рослинах, найбільше їх росте в південних регіонах, надто на березі Дністра. Цілком ймовірно, що окремі з них втрачено назавжди. Чи так це насправді, мають відповісти науковці Інституту ботаніки НАН України. На запрошення обласного управління екоресурсів вони розпочали роботу на території Крижопільського та Чечельницького районів.

Спеціалісти аналізуватимуть, зокрема, зміни в розвитку та можливості пристосування до несприятливих умов реліктових рослин.

Нагадаємо, такого масштабу стихію, що її пережила Вінниччина взимку, зафіксовано вдруге за останніх 118 років.

Хто гасить світлофори?

26 світлофорів відновили протягом року фахівці монтажно-експлуатаційної дільниці управління ДАІ області, витративши на це 150 тисяч гривень. На гарячому вдалося спіймати п'ятьох «мисливців» за кольоровими металами, що їх містять у собі прилади з трьома кольоровими вогниками. Ними виявилися неповнолітні. Нині деякі потенційно небезпечні перехрестя водії знову змушені проїжджати «всліпу».

Щоб вийти із ситуації, спеціалісти Вінницького науково-дослідного експертного криміналістичного центру розробили новий прилад «ДКМ» — для переключення світла у світлофорах. Він надійніший і значно дешевший.

Добірку підготував Віктор СКРИПНИК.

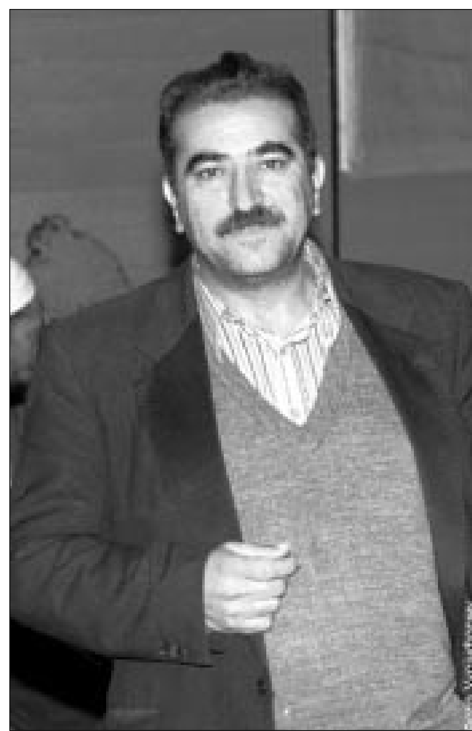
Не шпигуни, але теж порушники

І хоча кордон, як мовиться, на замку, проте бажаючих підібрати відмичку до нього, схоже, рік у рік більшає. У пошуках ліпшої долі на Заході громадяни Афганістану, Індії, Китаю, В'єтнаму та інших держав використовують Україну як коридор на шляху до заповітної мрії.

Приміром, тільки цього року через ізолятор тимчасового перебування Мукачівського прикордонного загону пройшло понад дві тисячі нелегальних мігрантів, затриманих під час спроби незаконного перетину кордону.

А поки вирішується їхня доля — бути депортованими за межі України чи залишитися на її території, — вони отримують харчування та дах над головою.

Фото Сергія КУЗНЕЦОВА (Укрінформ).

Бажаючих підібрати відмичку до кордону рік у рік більшає

«Оясігасій токоро!»,

або Для чого японці приїжджають туристами в зону безумовного (обов'язкового) відселення

 Благодійність

Досить одного погляду на цього симпатичного коропа, що на знімку, аби здогадатися, що прибув він до нас із далекої Японії. А надворі тріпотіло на осінньому вітрі ще кілька таких «рибок». До речі, в самій Країні Східного Сонця ці символи найчастіше використовують 5 травня, в улюблене національне свято — День дітей. У санаторії «Деништі», що в мальовничій місцині під Житомиром, багато дітей — вони, як і дорослі, приїхали сюди на оздоровлення з постраждалих від радіації районів області. Тижневе перебування на Житомирщині японської делегації було не випадкове: на батьківщині гостей, крім Києва і Чорнобиля, найкраще знають саме Житомир і Народичі. А проведений День Японії, одним із символів якого стали ті коропи, дав прекрасну можливість краще довідатися про життя далеких друзів.

...Історія знайомства повчальна. 1989 року було створено Фонд переселення обласної організації Спілки журналістів. На кошти, що надходили на його рахунок від організацій, підприємств та безпосередньо від людей, купували в чистій зоні будинки й дарували їх багатодітним переселенцям. З проханням повідомити банківський рахунок фонду звернулися і до тодішнього центрального телебачення в Москві. Відповідь просто вразила: колеги вимагали за це плати, як за рекламу. А згадайте, якими гострими були постчорнобильські проблеми 1990-го. Тож працівники фонду (самі вони взяли на себе додаткову ношу за велінням совісті — на добровільних засадах) надіслали обуреного листа до «Литературной газеты». Той номер потрапив до нашої колишньої співвітчизниці Тетяни Ямадзакі. Так у далекій Нагої з'явилася адреса благодійної організації з Житомира. А там саме в цей час з розрізнених груп екологічного спрямування було створено «Асоціацію допомоги жертвам Чорнобиля, район Тюбу». Тоді з доповіді МАГАТЕ японці довідалися нарешті про справжні масштаби Чорнобильської катастрофи — керівництво СРСР їх до того замовчувало. Асоціація «Чорнобиль — Тюбу» саме і шукала в СРСР благодійну організацію, з якою можна було б співпрацювати. Єдина умова: вона не повинна була мати жодного відношення до державних структур. Навесні 1990 року активіст японської асоціації Кьоко Томура надіслала до Житомира листа, а вже в серпні сюди прибула перша делегація.

— За одинадцять років «Чорнобиль — Тюбу» надала Житомирщині допомогу на суму близько семи мільйонів американських доларів, — розповідає секретар правління обласної журналістської організації Володимир Киричанський. — Допомога японських друзів докорінно відрізняється від тої, що надходить з інших країн, звідки, бувало, до нас присилали прострочені ліки або ж те, в чому не було потреби. Члени асоціації приїжджають на Житомирщину, разом з фахівцями визначаємо, чого справді бракує. Особлива увага — медичній сфері. Обласні лікарні для дітей і дорослих, Народицька районна лікарня, дільнична лікарня в Зеремлі — селі, де проживають переселенці, одержали від «Чорнобиль — Тюбу» найсучасніше обладнання. Найбільша увага — дітям, адже в Японії — культ дітей. Ось і в реанімаційному відділенні для немовлят обласної лікарні висить напис, що воно перебуває під патронатом японської асоціації. Без наших друзів такого дорогого медичного обладнання там просто не було б...

Ще одна адреса — пожежники. Саме із зустрічі з ними починається кожен візит. Японці вклоняються пам'яті вогнеборців, які віддали життя, приборкуючи мирний атом, допомагають тим, хто несе нелегку вахту на уражених радіацією територіях.

Цього разу делегація була незвично великою. Річ у тім, що переважна більшість із 13 чоловік, то... туристи. Бо це була не робоча, а так звана навчальна поїздка. Завдяки діяльності «Чорнобиль — Тюбу» інтерес японців до України значно зріс, вони відвідують спеціальні курси, де вивчають нашу країну. А до програми входить і поїздка до держави, яка для них така само екзотична, як для нас Японія. Звичайно, у цей «стаді-тур» японці їдуть за власні гроші. Розповіді таких очевидців про Житомирщину, наші проблеми допомагають потім асоціації у зборі нових пожертвувань. Багатьом, мабуть, нелегко уявити, що пересічні громадяни за тисячі кілометрів заощаджують гроші спеціально для того, щоб приїхати не в морі хлюпатися, а відвідати зону безумовного відселення. В одному з таких сіл, Великих Кліщах Народицького району, живе тепер лише одна баба Настя, яка нізащо не хоче залишати своє обійстя. Спілкування з нею було цікаве, а потім гості глянули на дозиметр — і жахнулися...

Японці фіксували все побачене на відеокамеру, щоб потім показати на батьківщині. Отож побачать у цій далекій країні і те, як у Народичах (а це теж друга зона) тепло зустрічали професора Нагойського університету, члена ради асоціації пана Масахару Кавата. Він як іще один активіст «Чорнобиль — Тюбу» є почесним громадянином райцентру.

Японці захотіли побувати в наших відділеннях зв'язку: з делегацією приїхали і поштовики, а міністерство пошт Японії, як, до речі, і міністерство закордонних справ, у числі найбільших спонсорів «Чорнобиль — Тюбу».

— У нас люди пишуть значно більше листів, але у вас на пошті більше гарних дівчат, — дійшли висновку гості.

А під час Дня Японії, що став кульмінацією перебування гостей, уже житомиряни відкривали для себе далеку країну. Суцільна екзотика —кімоно, таємниці чайної церемонії, секрети аранжування квітів —ікебана, орігамі — виготовлення фігурок з паперу. А ще фільми, фотовиставка, лекція про майбутнє енергетики... Були в програмі Дня і зустрічі: з житомирськими медиками, які завдяки «Чорнобиль — Тюбу» стажувалися в Японії, зі студентами вузів обласного центру, які одержують стипендії цієї асоціації (а цього навчального року їх уже 38 — це ті, хто має статус постраждалих від аварії і сумлінно вчиться).

«Оясігасій токоро» — так можна передати нашими літерами японську подяку людині, яка, незважаючи на свою зайнятість, знаходить час для друзів. Ці слова говорили в Житомирі на прощання голові асоціації «Чорнобиль — Тюбу» пані Санає Оотані та іншим гостям. Наступна делегація, яка приїде з Японії 2002 року, буде суто офіційна —визначатимуть подальші напрями співробітництва.

Олексій КАВУН.

Житомирська область.

Фото Леоніда ШЕВЧУКА.

Земля і воля. Що робити?

 Альтернатива

Два питання, які одвічно терзали наше село, на Донеччині пробують розв'язати шляхом створення сільськогосподарської консультаційної служби «Донецькагроконсалт». Службу організовано в березні минулого року на базі проектів технічної допомоги Міністерства у справах міжнародного розвитку Великобританії.

Потенційними клієнтами організації стали фермери, сільськогосподарські підприємства, приватні підсобні господарства, сільські підприємці, територіальні громади, органи місцевого самоврядування — одне слово, усі, кого зачепили процеси, які відбуваються на селі. За час існування служби створено мережу регіональних центрів у Старобешевому, Красноармійську, Слов'янську, Шахтарську та Волновасі, завдяки яким вдалося рівномірно охопити весь регіон.

Ставлення до консультаційних послуг у нашого народу, м'яко кажучи, неоднозначне. Пам'ятаєте класичне — не вчіть мене жити, краще допоможіть матеріально? Але «Донецькагроконсалту» вдалося заповнити той вакуум інформації, який відчувається на селі. Фахівці служби допомагають урегулювати земельні і майнові відносини, підвищити економічну ефективність підприємств, сприяють розвиткові малого й середнього бізнесу та ринкової інфраструктури.

Поради спеціалістів допомагають використовувати сучасні технології, орієнтуватися в цінах, вести бухгалтерський облік, планувати діяльність, прораховуючи майбутні прибутки. За півтора року видано 23 кредити на загальну суму понад 70 тисяч гривень. Ними скористалися сільські безробітні, власники особистих підсобних господарств, фермери.

Окремим завданням проекту є підвищення соціальної активності сільського населення. Як з'ясувалося, чимало проблем можна розв'язати громадою. Приклад — створення центру тимчасового перебування літніх самотніх непрацездатних громадян у Слов'янському районі. У районі, де мешкає понад 14 тисяч пенсіонерів, тобто третина населення, проблеми їхнього життя — одні з найгостріших. Водночас поблизу не існувало жодного будинку-інтернату, де старим, що не в змозі себе обслуговувати, забезпечувався належний догляд. Консультаційна служба об'єднала свої зусилля із районною держадміністрацією, після чого в будівлі колишнього дитсадочка в селищі Райгородок розташувався центр для осіб літнього віку.

І це не єдиний приклад успішного розв'язання заплутаних проблем. Під час реалізації проекту було створено представництва третейських судів в аграрній сфері. Із 142 спорів, які було розглянуто, прийнято 63 рішення, у 42 випадках сторони уклали мирові угоди. Рідкісний, але важливий для розвитку земельних і майнових відносин прецедент.

Наприкінці жовтня пройшов день відкритих дверей у всіх регіональних центрах. Цікаво, що із 530 клієнтів, які відвідали консультаційні центри, третина були власниками особистих підсобних КСП, а 17 відсотків представляли створені після реформування господарств товариства із обмеженою відповідальністю.

Ліна КУЩ.

Донецька область.

 Вітчизняний стиль

У новий рік — на нових конях

Підприємства Дніпропетровської корпорації «Дитинство» вже приймають замовлення на виготовлення святкових сувенірів та подарунків до Нового року. Це всілякі кумедні хутряні іграшки і неповторно гарні ляльки, а також карнавальні костюми.

2002-й рік за східним календарем буде, як відомо, роком Коня. Тож корпорація забезпечуватиме оптове і роздрібне постачання надзвичайно привабливих іграшкових коней найрізноманітнішого асортименту. Виготовлятимуть їх на замовлення.

Телефонуйте до Дніпропетровська: 93-99-45, 93-79-31 та 93-30-45.

А той, хто відгукнеться на це оголошення, неодмінно отримає велике задоволення.

До речі, корпорація «Дитинство» виникла на місці колись відомого Дніпропетровського заводу іграшок. Того, який свого часу постачав напрочуд гарні вироби буквально в усі куточки Радянського Союзу і до багатьох країн Європи. Не повірите, але був випадок: на одному з міжнародних ярмарків-аукціонів німці раптом наперед закупили у дніпропетровців стільки продукції, скільки вони могли виготовити за рік. А що мало залишатися рідній дітворі? Та німці не вгавали: кращих, гарніших і веселіших за ці іграшки вони просто ще не бачили.

Веду до того, що марно таки знищили у нас вітчизняне іграшкове виробництво. Дніпропетровський завод тримався до останнього. Але тепер і його оголошено банкрутом. А шкода! Продукція підприємства мала і досі має переваги над імпортною. Передусім —дешевші ціни, але не тільки. І дарма багато хто ганяється виключно за іноземними іграшками тільки тому, що вони надто розмальовані.

Бо був колись конфуз. Медики забили на сполох, а преса підхопила і наробила неабиякого галасу: чимало іграшок, які продають тепер в Україні, виготовлено з токсичних, небезпечних для здоров'я дітей матеріалів. У фарбах багатьох знаходили, уявіть, навіть важкі метали. Траплялися іграшки, які травмують психіку дітей. Та після прискіпливої перевірки Київського інституту гігієни та санітарії з'ясувалося: дніпропетровські іграшки —екологічно чисті і бездоганні, і натяку на якісь токсини в них немає. Є щодо цього авторитетний документ. Сировину тут готують за власними технологіями.

Натомість стало зрозуміло, що багато імпортних іграшок якраз і виготовляють з неякісних матеріалів. Зате фарбами вони аж засліплюють і коштують — ого-го!

Тому треба тільки вітати, що корпорація «Дитинство» рятує власну іграшкову промисловість. Це теж, даруйте, не іграшки. Дитинство щасливе тоді, коли є чим змістовно бавитися. Нинішня продукція підприємств корпорації — м'які хутряні іграшки вражають довершеними й неповторними образами. Вони ніби прийшли з казок. Уявляю дитячі очі, які дивуватимуться й захоплюватимуться справжнім багатством та фантазією цих витворів! Помітна і ще одна особливість: дніпропетровські іграшки за змістом, задумом і втіленням — лагідні та привітні, якісь розумні і приязні, мирні, яким просто від «народження» випадає бути для дітлахів бажаними та привабливими. Вони стають їхніми справжніми друзями. І створюють той іграшковий світ, якого чекають наші діти.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровськ.

■ ***Фотофакт***

Віталій Донченко проводить заняття з допризовної підготовки у Миколаївському морському ліцеї — колишній «школі гардемаринів», яку створено при кораблебудівному інституті.

Фото Олександра КРЕМКА (Укрінформ).

ПОДПИСНОЙ ИНДЕКС — 33593

Стоимость подписки на 6 месяцев — 81 гривня
Стоимость подписки на 12 месяцев — 162 гривни

Редакция еженедельника "Украинские + Одесские деловые новости" объявляет о начале подписной кампании на 2002 год. Оформить подписку на еженедельник можно на любой срок от 1 до 12 месяцев в отделе подписки нашей редакции, через систему альтернативных подписных агентств и отделения "Укрпочты".

ПОДПИСКА-2002 – 14 ПОДАРКА ДЛЯ ПОДПИСЧИКОВ

Читатели, оформившие подписку на 6 и более месяцев 2002 года, автоматически становятся участниками жеребьевки призов. Для этого необходимо в адрес редакции переслать почтой копию подписного талона, либо копию платежного поручения, заверенную печатью юридического лица–подписчика, либо иной документ, удостоверяющий факт подписки и оплаты.

В конверт Вы должны вложить лист с разборчиво написанными фамилией, именем и отчеством, а также полным почтовым адресом и контактным телефоном. На конверте нужно сделать пометку: ПРИЗ. Письмо необходимо отправить в адрес редакции не позднее 21 декабря 2001 года. Подписчики без подтверждения факта оплаты к жеребьевке не допускаются.

ВНИМАНИЕ!

Если Вы еще не знакомы с еженедельником "Украинские + Одесские деловые новости", можете заказать БЕСПЛАТНУЮ подписку на декабрь 2001 г. Для этого Вам необходимо позвонить в отдел подписки и сообщить свои почтовые реквизиты. Последний срок подачи заявки — 20 ноября. ПОТОРОПИТЕСЬ! Количество бесплатных подписок ограничено — не более 15 000 экземпляров на Украину.

Также среди призов: 5 компьютеров, 7 принтеров, 4 пылесоса, 3 микроволновые печи, 7 кухонных комбайнов, 8 кофеварок, 9 тостеров, 10 источников бесперебойного питания и 20 настольных офисных приборов.

Наш адрес: еженедельник "Украинские + Одесские деловые новости", а/я 78, г. Одесса, 65076.
Телефоны отдела подписки:(0482) 66–00–53, 65–71–36, 69–93–61, 69–93–41.

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ АКЦІОНЕРІВ АКІБ «УКРСИББАНК»

м. Харків

Шановні акціонери, Правління АКІБ «УкрСиббанк», згідно із ст. 45 Закону України «Про господарські товариства», повідомляє Вас про скликання позачергових загальних зборів акціонерів АКІБ «УкрСиббанк».

Загальні збори акціонерів відбудуться в м. Харкові 28 грудня 2001 року о дванадцятій годині в приміщенні Харківської Філії Української Академії Державного Управління при Президентові України за адресою: 61050, м. Харків, пр. Московський, 75, актовий зал № 3.

Реєстрація учасників зборів буде здійснюватися в холі приміщення Харківської Філії Української Академії Державного Управління при Президентові України за адресою: 61050, м. Харків, пр. Московський, 75

Порядок денний:

1. Прийняття рішення про збільшення статутного фонду АКІБ «УкрСиббанк» до 200 000 000 (двісті мільйонів) гривень.
2. Затвердження рішення про додаткову емісію простих іменних акцій АКІБ «УкрСиббанк» в кількості 2 200 000 000 (два мільярда двісті мільйонів) акцій на загальну суму 110 000 000 (сто десять мільйонів) гривень.
3. Затвердження інформації про додаткову емісію простих іменних акцій АКІБ «УкрСиббанк» в кількості 2 200 000 000 (два мільярда двісті мільйонів) акцій на загальну суму 110 000 000 (сто десять мільйонів) гривень.
4. Прийняття рішення про дату початку і закінчення підписки на акції, що додатково випускаються.
5. Про внесення змін та доповнень до Статуту АКІБ «УкрСиббанк»

Інформація про збільшення статутного фонду АКІБ «УКРСИББАНК» (згідно із статтею 40 Закону України «Про господарські товариства»)

Мотив збільшення статутного фонду - залучення додаткових інвестицій для збільшення обсягів кредитування суб'єктів господарюванню України. Спосіб збільшення статутного фонду - шляхом додаткової емісії простих іменних акцій АКІБ «УкрСиббанк» в кількості 2 200 000 000 (два мільярда двісті мільйонів) акцій номінальною вартістю по 0,05 грн. кожна на загальну суму 110 000 000 (сто десять мільйонів) гривень. В зв'язку із збільшенням статутного фонду АКІБ «УкрСиббанк», статтю 2.2 статуту товариства викласти в наступній редакції: «2.2. Статутний фонд Банку становить 200 000 000 (двісті мільйонів) гривень.

Статутний фонд Банку розподілений на 4 000 000 000 простих іменних акцій номінальною вартістю по 0,05 грн. кожна.» Акціонери мають привілейоване право на купівлю акцій додаткового випуску по їх номінальній вартості згідно з діючим законодавством. Орієнтована дата початку і закінчення підписки на акції, що додатково випускаються - з 20.02.2002 р. по 20.08.2002 р. Порядок відшкодування власникам акцій збитків, пов'язаних із змінами статутного фонду (у разі їх наявності) здійснюється згідно із вимогами діючого законодавства.

Для участі в зборах акціонерам необхідно мати при собі документ, що посвідчує особу, представникам акціонерів - доручення, оформлене відповідно до чинного законодавства. Доручення на право участі та голосування на загальних зборах акціонерів обов'язково завіряється нотаріусом або реєстратором ТОВ «Співдружність», або правлінням АКІБ «УкрСиббанк».

Довідки за телефоном: (0572) 28-26-38, 17-75-28

З повагою, Правління АКІБ «УкрСиббанк»

Закрите Акціонерне Товариство «АФ Прес» (код 31088698)

повідомляє про проведення загальних зборів акціонерів, які відбудуться 28 грудня 2001 року о 10.00 за адресою: м. Київ, вул. Хрещатик, 19а, 4-й поверх.

Порядок денний:

1. Звільнення Генерального директора Товариства і призначення нового Генерального директора.
2. Внесення змін до Статуту Товариства і Установчого договору Товариства.

Реєстрація акціонерів проводиться за місцем проведення зборів з 9.30 до 10.00 згідно з документами, що засвідчують особу акціонера чи його представника.

«Господарський суд Харківської обл.(61022, м. Харків, Держпром, 8-й під.), порушив справу: - № Б-12929/2-25 про банкрутство ТОВ «Рубікон»,

м. Харків, вул. Бакуліна, 11, код14058463, п/р 26007301139

в ХОУ ВАТ «Ощадний банк України», МФО 351823; - № 13431/2-25 про банкрутство ТОВ НВП «Інтерблок, ЛТД», м. Харків, вул. Корчагинців, 5, кв. 320, код 1408603 п/р 260033011006 в ХОУ ВАТ «Ощадний банк України», МФО 351823. - № 12754/2-25 про банкрутство ТОВ «Приорільське», с. Сомовка, Зачепілівського р-ну, Харківської обл., код 00707774 п/р 26002200082000 в Зачепілівському АК АПБ «Україна», МФО 351328.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого

Бабась Ганну Іванівну (ліц. №047621 від 12.07.01 р.), т. 428-223.

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня публікації.

У зв'язку з ліквідацією ДБК «Наука» ЄДРПОУ 21695377. Претензії приймаються протягом 2-х місяців.

Комунальне підприємство 13034, код ЄДРПОУ 05446692 м. Київ, вул. Празька,7 повідомляє про свою реорганізацію шляхом перетворення у філію (автобусний парк № 2) комунального підприємства «Київпастранс», яке є правонаступником майнових та інших прав та обов'язків АТП.

Господарський суд Чернігівської області (14000, м. Чернігів, пр. Миру, 20) за заявою Корюківської міжрайонної державної податкової інспекції Чернігівської області порушив справу № 4/119б про банкрутство «Корюківської пересувної шляхово-будівельної механізованої колони» (15300, м. Корюківка, Чернігівської області, вул. Дудко, 64, ідендифікаційний код 05520402, розрахунковий рахунок № 26001005654 в АК «Полікомбанк», МФО 353100).

Розпорядником майна призначений Лященко Володимир Іванович (Ліцензія Мінекономіки України № 169 від 06.11.2000 р.).

Претензії кредиторів та заяви можливих санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування цього оголошення.

Господарським судом Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1-а) Порушено провадження у справі № Б24/206/01 про банкрутство товариства з обмеженою відповідальністю виробничо-комерційної фірми «Іріда», розташованного за адресою: 49000, м. Дніпропетровськ, бульвар Слави, 47/123, код ЄДРПОУ 23359821; р/р 26004100821001 в Дніпропетровській обласній філії АКБ «Укрсоцбанк», МФО 305017.

Розпорядником майна призначено Чикільдіна Олександра Миколайовича ліцензія № 000014, тел/факс (0562) 42-68-43. Вимоги кредиторів і заяви про санацію приймаються протягом місяця з моменту опблікування оголошення.

Увага!!! Акція!!!

ВАТ «ІРШАВРЕМВЕРСТАТ»

повідомляє, що з 1.11.2001 р. по 31.12.2001 року реалізує товари власного виробництва зі знижкою **на 10 відсотків.**

Підприємство випускає запчастини до всіх видів лісопильних рам, деревообробного устаткування, будівельний інструмент (ковш, кельма, шпатель), садоогородній інвентар (сікатор, мотига, сокира, граблі).

За довідками звертатися по телефону: **(03-144) 2-10-40**
телефон/факс (03-144) 2-23-42
90100, м. Іршава, Закарпатська область.

Открытое акционерное общество **"Днепродзержинский завод по изготовлению специальных конструкций"**

28 декабря 2001 года в 10.00 приглашает своих акционеров на общее собрание по повестке дня:

1. Отчет Председателя Правления.
2. Выборы Председателя Правления.
3. Выборы Наблюдательного совета.
4. Выборы Ревизионной комиссии.
5. О внесении изменений в Устав.
6. Принятие Устава в новой редакции.
7. Утверждение договора на покупку производственной линии, производственного оборудования.

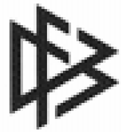
Общее собрание акционеров состоится в административном здании по адресу:

г. Днепродзержинск, Западный проезд, 2.

Регистрация акционеров будет производится с 8.00 до 9.30

«Судове слухання» відкладено...

Футбол. Перші матчі плей-оф за право виступати на чемпіонаті світу-2002.

Словенія—Румунія. 2:1. Любляна. 9 500. Ачимович, 42, Остерц, 70 — Никулае, 26.

Ірландія—Іран. 2:0. Дублін. 35 000. І. Гарт, 45, з пенальті, Роббі Кін, 50.

Бельгія—Чехія. 1:0. Брюссель. 35 000. Вергейн, 29.

Австрія—Туреччина. 0:1. Відень. 48 500. Окан, 60.

УКРАЇНА—НІМЕЧЧИНА. 1:1. Зубов, 18 — Баллак, 31.

Україна: Левицький, Лужний, Несмачний, Головко, Ващук, Гусін, Шевченко, Тимощук (Парфенов, 73), Зубов, Воробей (Мелащенко, 76), Ребров (Шищенко, 57).

Німеччина: Кан, Ремер, Циге, Лінке, Новотни, Рамелов, Шнайдер (Рікен, 79), Баллак, Азамоа, Гаманн, Циклер (Янкер, 68).

Попереджено Несмачного, 36, Циге, 85.

Арбітр — Стефано Браскі (Італія).

10 листопада. Київ. НСК «Олімпійський». 5 градусів. 84 000 глядачів.

Почнемо з дванадцятого гравця господарів — глядачів, які по вінця заповнили трибуни стадіону, утворивши завдяки спеціальним накидкам живий Державний прапор України. А ще був потужний злагоджений хор, який разом з Олександром Пономарьовим натхненно виконав Державний гімн України. Такої підтримки з першої і до останньої секунди матчу глядачами збірної щось і не пригадується. Молодці! Нічого іншого і не скажеш.

А чи були молодцями наші футболісти? Певною мірою —так. Адже кожен з них викладався на полі сповна, не шкодуючи живота. Інша річ, що не все виходило. Без помилок, на жаль, не обійшлося. Але варто зосередити увагу на тому, якої великої ваги був цей поєдинок.

Дуже шкода, що Воробей влучив не у ворота, а в штангу вже на другій хвилині поєдинку. А ще через три — Ребров, опинившися приблизно в такій само ситуації, пробив мимо. Супершвидкий гол, немає сумніву, висловлюючись боксерською термінологією, добряче збив би дихання гостям.

Утім, наші з відкриттям рахунку не забарилися. І зробили це в середині тайму. Збили Вороб'я, і Шевченко виконав удар з 25 метрів. І так сильно, що м'яч пробив «стінку», влучив у ногу Ремера і відскочив на Зубова. А той не розгубився і довершив справу блискуче.

До речі, донецький півоборонець трохи пізніше ще й врятував команду від неминучого гола, винісши м'яча із порожніх воріт.

Могли наші футболісти, коли рахунок був уже 1:1, вийти вперед. Шевченко, як це він часто робить, прослизнув крізь прилиплих опікунів, але переграти Кана не зміг.

Це сталося вже через хвилину після того, як німці виконали штрафний, переправили м'яча до карного майданчика українців. А там Циклер проштовхнув його на Баллака, вигравши боротьбу в Головка. На жаль, Гусін на мить втратив контроль над Баллаком. І тому вдалося в падінні пробити точно лівою.

Тож швидка відповідь Шевченка могла б призвести німецьких футболістів до розпачу. Але так, на жаль, не сталося.

Після перерви команди діяли обачливіше. І особливих загострень не було. А матч наші футболісти завершили в атаці.

Той, хто стверджує, що німецький футбол у стані розгубленості, дуже помиляється. Це — велетенська індустрія, яка працює на повну потужність. Справді, національна збірна цієї країни не має сьогодні у своєму складі (окрім Олівера Кана) великих зірок. Але це добре відлагоджений ансамбль добре вивчених і головне — відчайдушних бійців. У цьому ми пересвідчилися минулої суботи.

Суперечка Кристіана Циге і Олександра Мелащенка.

Асистент Валерія Лобановського — **Леонід Буряк** — представляв нашу збірну на післяматчевій пресовій конференції. А журналістів понабивалося до зали, мов оселедців до бочки. До речі, на матчі було акредитовано 420 представників мас-медіа. Більшість, зрозуміло, — українці та німці. Але були й англійці, італійці, росіяни, молдавани, французи і навіть двоє японців.

Та повернімося до прес-конференції.

— У таких кубкових матчах видовищність відходить на другий план, — сказав пан Буряк. — Суперники борються винятково за результат. Скажу, що після зустрічі в роздягальні ми подякували хлопцям за самовіддатність. Хоча знову змушені були говорити про індивідуальну майстерність. Не використати три стовідсоткові моменти в матчі такого рангу просто непробачливо. Інтрига нашої суперечки переноситься до Дортмунда. Як на мене, шанси команд рівні. Постараємося підготуватися так, щоб виступити достойно на «Вестфаленштадіоні».

— Як оцінили гру Левицького?

— Претензій до нього майже не було. На жаль, наші футболісти поступалися опонентам у зрості. Це особливо небезпечно було під час розіграшу стандартних положень.

— Чи згідні з тим, що найбільше загроз для нас виникало на флангі, який обороняв Несмачний?

— До Несмачного маємо претензії. Але в кожного футболіста є вдалі й невдалі матчі.

— Чи не здається вам, що суперникам вдалося нейтралізувати Шевченка?

— Андрій грав після серйозної і дуже болючої травми та операції. Тому ми не відпускали його на позицію чистого форварда. Цим, зрозуміло, полегшили завдання збірній Німеччини. Але Шевченко зіграв дуже корисно для команди, перекриваючи зону...

Поки Буряк спілкувався з пресою, я супроводжував наставника бундестіму **Руді Феллера** до спеціальної студії німецького телебачення. І по дорозі, скориставшися допомогою перекладача, встиг у нього дещо розпитати:

— Як оцінили рівень збірної України?

— У дебюті зустрічі українська команда продемонструвала гру високого рівня, примусивши нас постійно помилятися. Потім нам вдалося перехопити ініціативу. Результатом матчу задоволений. Але це тільки перша частина дійства. Все вирішиться в середу. І нам треба бути максимально зосередженими, діяти з максимальною віддачею.

— Чи стала для вас несподіванкою тактика, яку обрав Лобановський?

— Ні. Ми чекали від суперника саме такої гри.

— А чи була нейтралізація Шевченка для вас головним завданням?

— Шевченко — супергравець, якого знає весь світ. Сьогодні він діяв на належному йому високому рівні. Завдяки командним діям нам вдавалося його стримувати. Але свої «моменти» він таки знайшов...

Вдалося взяти коротенькі інтерв'ю також у безпосередніх учасників матчу.

Олівер КАН: — Збірна України належить до топ-групи в Європі. Клас вона підтвердила і в цьому матчі. Але нічого ще не вирішено. Маємо лише мінімальну перевагу, яка дає нам право зіграти, скажімо, 0:0. Зустріч у Дортмунді, передбачаю, буде дуже драматична...

Владислав ВАЩУК: — Поєдинок довів, що ми ні в чому не поступаємося суперникові. Як на мене, в підсумку все вирішить те, у кого потужніша сила духу...

Звичайно, наше самолюбство приємно тішить те, що нічию в Києві німці розцінюють як щастя для себе. Але не слід забувати, що «судове слухання» між Німеччиною і Україною за право виступати у фінальній частині чемпіонату світу-2002 перенесено на завтра. І вбудеться воно в Дортмунді. Отже, перевага власного поля багато чого варта. Однак ми просто не маємо права не бажати своїм футболістам удачі. Надія залишається з нами. До речі, невиправний оптиміст, знаний фахівець заслужений тренер України Євген Лемешко вважає, що все для нас завершиться добре. Його вустами та мед би пити...

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Геннадій Зубов забиває м'яч у ворота Олівера Кана.

! У номер

Важка атлетика

Є і в нас медаль

Чемпіонат світу. Туреччина. Ігор Розоренов завоював першу для нашої збірної медаль —бронзову. У ваговій категорії до 105 кг він показав результат — 417,5 кг. А переміг росіянин Володимир Сморчков.

Хокей

Збір завершено

Національна збірна України, готуючись до олімпійського турніру в Солт-Лейк-Сіті, і в другому поєдинку перемогла збірну Києва — 5:4.

Футбол

Суворі санкції

Перші матчі плей-оф чемпіонату Європи-2002 серед молодіжних команд. Румунія—Франція. 0:1. Хорватія—Чехія. 1:1. Польща—Італія. 2:5. Іспанія—Португалія. 2:1.

Україна—Швейцарія. 1:2. Фрай, 39, Воронін, 74, Муф, 90.

Україна: Руденко, Котелюх, Шершун, Березовчук, Шевчук, Білозор, Лисицький, Монарьов (Акопян, 70), Смалько (Молокуцко, 61), Воронін, Олексієнко.

Швейцарія: Бені, Майєр, Затілміс, Гріттінг, Келлер, Фридлі, Бериша, Цанні (Ба, 90), Фрай, Кабанас, Гюгакс (Муф, 87).

Попереджено Лисицького, 30, Олексієнка, 31, Цанні, 41, Котелюха, 82.

Арбітр — Мартін Інгварссон (Швеція).

11 листопада. Київ. Стадіон «Динамо». 3 градуси. 3 000 глядачів.

У нашій збірній з різних причин були відсутні шестеро гравців. Четверо з них покарані УЄФА за своєрідну поведінку в Польщі. Нагадаємо, тоді арбітр з Кіпру Капітаніс вилучив із поля чотирьох наших футболістів, виявивши неабиякий хист провокатора і дуже сумнівний професіональний рівень.

Найбільше покарання отримав Андрій Чернов зі львівських «Карпат», якого дискваліфіковано на два роки. Київський армієць Сергій Ткаченко пропустить сім матчів. Руслан Валєєв («Дутінгем», Нідерланди) і Олексій Білик з донецького «Шахтаря» вже пропустили по одному матчу і в Швейцарії зможуть вийти на поле.

А тепер про перший поєдинок наших із швейцарцями. Заради справедливості скажемо, що в першому таймі гості мали певну перевагу і, зрештою, перетворили її на матеріальну. Александр Фрай, на якому повисло троє наших захисників, виграв боротьбу і точно пробив. Віталій Руденко був безсилий. До речі, наш воротар того вечора не раз рятував команду.

А після перерви господарі поступово перебрали ініціативу до своїх рук. На 73-й хвилині гравцеві німецького «Майнца» Андрієві Вороніну вдалося втікти від переслідувачів і влучити у ворота.

Здавалося, все закінчиться нічиєю. І де в біса взявся той Муф? Вийшов на поле за три хвилини до завершення основного часу матчу. А на першій додатковій — забив переможний гол. Хоч плач від такого драматичного повороту подій.

Після зустрічі прикро вражений Володимир Онищенко, відповідаючи на запитання журналістів, сказав, що надолужити згаяне буде дуже важко. Але він і його помічники постараються належно налаштувати підопічних. Принаймні гравці збірної України обіцяють боротися до кінця.

Баскетбол

Тепер без американців

Клуб «Київ», який останнім часом почав було програвати в національній Суперлізі не тільки грандам, вирішив сказати слова прощання легіонерам із США — Рікардо Гріру та Ентоні Евансу.

Обох відправлено додому з однієї причини — через невідповідність ігровим вимогам. Щоправда, Еванс у NEBL був найкращий у своїй команді з підборів, а Грір —за результативністю та передачами. Але при цьому вони не давали ходу молодим українським гравцям. Наводять такий приклад: Іванов кидає рідше, але влучніше від Гріра, а Балашов у ролі центрового корисніший за Еванса. Отже, отримавши можливість більше часу проводити на майданчику, наші гравці додаватимуть у майстерності швидше.

Нових гравців з-за океану керівництво БК «Київ» залучати поки що не збирається. Після відправки «штатників» додому баскетболісти «Києва» заграли упевненіше і розкутіше. У черговому матчі вони розгромили у минулому славний «Будівельник» — 111:42!

В. Б.

Голлівуд чекає наших принців і принцес

Обдарованість усіх без винятку конкурсантів збентежила поважне журі

 Фестивалі

Три дні поспіль непосидющі дітлахи обласного центру Волині насолоджувалися справжніми дорослими забавами. Для них Національна дирекція дитячих і молодіжних творчих програм за інформаційної підтримки газети «Голос України» та телеканалу «Інтер» організувала свято вроди і творчості — Третій національний дитячий конкурс «Міні-міс і міні-містер України-2001».

До древнього Луцька з'їхалися понад 40 маленьких принцес і принців. Усі — переможці відбіркових обласних турів, талановиті хлопчаки й дівчатка зі Львова, Києва, Одеси, Харкова, Житомира, Івано-Франківська... На шляху до фінального гала-концерту два дні обдаровані претенденти на корону переможця (найменшому ледь виповнилося шість рочків) змагалися на уквітчаному імпровізованому подіумі Волинського облмуздрамтеатру імені Тараса Шевченка. Малюки розважали вимогливу публіку запальними танцями, співом і жартами. Чарували витонченою пластикою, дивували невимушеною артистичністю.

Найбільше захоплення у глядачів, здебільшого однолітків конкурсантів, викликав іскрометний конкурс пародіювання і перевдягання. На сцені спалахував талантом маленький Фреді Меркюрі, зривала овації кудлата Алла Пугачова, смішили викрутасами і потішною мімікою Остап Бендер і аж три Вєрки Сердючки. Та найприємніша несподіванка надибала Назарчика Гриба з волинського міста Горохів. Після його пародії на гурт «Воплі Відоплясова» на сцену раптом вийшов... соліст групи Олег Скрипка. Він підняв хлопчину на руки і, сміючись, зізнався: «Ти на сцені ліпший, ніж я». Виявляється, того вечора «ВВ» давали концерт у Луцьку, і музиканти заскочили перед виступом на конкурс, аби подивитися на майбутніх принцес і принців.

Професійним показом мод видався вихід діток в авангардних костюмах. Споглядаючи цей вишуканий парад, розумієш, скільки душевного тепла, праці й грошей вклали батьки у своїх чад. І не дивно, що більшість учасників працювала на сцені під наглядом свого художнього керівника, хореографа, режисера, навіть мали свій невеликий гурт танцюристів.

Обдарованість усіх без винятку конкурсантів збентежила поважне журі, яке вподовж півгодини не могло дійти одностайності. Зійшлися на тому, що кожен учасник став переможцем в окремій номінації. Однак омріяні корони Міні-міс і Міні-містера України засяяли на чарівній лучаночці Олександрі Бурбі (молодша вікова група) та Богдані Медянець із Кам'янця-Подільського (старша група), а також на мужніх принцах Андрієві Савінчуку та Сашкові Мархалєвському з обласного центру Волині (на фото Миколи Зінчука).

Усі переможці дитячого шоу назабаром поїдуть у казкову подорож до Голлівуду, де щороку найобдарованіші діти планети змагаються на Світовій першості виконавських мистецтв. Побажаймо успіху нашим маленьким міс і містерам.

Роман ЖИЖАРА.

Луцьк.

 Новосілля

Квартирне питання їх не зіпсувало...

У минулі вихідні 19 молодих міліцейських родин, отримавши ключі від власних квартир в одному з нових будинків Вінниці із рук самого міністра Юрія Смирнова, відсвяткували новосілля. Придбати довгоочікуване житло молодим спеціалістам вдалося завдяки Програмі довгочасного молодіжного житлового кредитування.

Державний фонд сприяння молодіжному житловому будівництву профінансував 28 квартир у першій черзі цього вінницького будинку. До кінця року тут здадуть ще близько ста квартир за тією самою програмою. За словами голови правління фонду Валерія Омельчука, на цьому тижні за активної участі цієї фінансової структури новосілля відсвяткують молоді родини Львова і Запорізької області.

Ольга ВІТЕР.

Київський діалог російських та українських журналістів

Більшість проблем у відносинах між нашими державами спровоковано недостатньою поінформованістю людей, які приймають рішення та формують громадську думку в Росії та Україні. Про це чесно заявили учасники діалогу між представниками ЗМІ, ініційованого в Києві Загальноросійською громадською організацією «Медиасоюз» і Телевізійною Академією України.

На форумі обговорювали тему висвітлення російсько-українських відносин у засобах масової інформації двох країн, було названо схожості та відмінності в роботі журналістів, окреслено шляхи співробітництва між представниками «четвертої влади».

Зазначалося, що такі об'єднання за журналістськими інтересами цілком можуть замінити професійні спілки, які нині через свою ментальність вочевидь відстають від вимог часу і не впливають на суспільну ситуацію.

Любов будує, незгода руйнує

Львівська громада провела День єднання під гаслом «З любов'ю збудуємо Україну».

У дійстві взяли участь представники всіх релігійних конфесій.

Ранок розпочався передзвоном у всіх церквах. Міський голова Василь Куйбіда та владики привітали громаду з балкона Ратуші. Ввечері процесія зі свічками вирушила на майдан біля Оперного театру, де була проголошена екуменічна молитва:

«Стоїмо і молимося, Господи, у молитві своїй, щоб дав ти щастя цьому містові і нам у ньому...»

Тим часом діти роздавали символічні окрайці хліба зі словами «Мир вам».

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Коловорот шалених каламбурів

 Вернісаж

Столичний Музей російського мистецтва. Крістіан Цаймерт: живопис. Організатор — Французький культурний центр.

Крістіан Цаймерт сміється «чорно». У нього предостатньо мудрості займатися цим поміж сеансів свого естетствування — тихого, непозерського, з перевагою болотного. З лататтям, конфетті, містками, в сонний рай яких проривається колір. Його арештант («Портрет кольорової людини») — сумарний образ самого життя: сіра роба та відверто-яскраві смуги, неволя та воля примарна...

Художник балансує всередині себе: невловима межа — і болотний («Риболовля в каламутній воді») стає хакі. А манеру неореаліста (неокласика?) несподівано перекриває рука пародиста. Після бешкетницького жонглювання словами та плямами («Засушена збільшена голова доктора Живаго», «Зграя складаних ножів») — раптом «Стрибки на мінах», «Перегони в касках», «Гра у кості», «Гумор шибениці», всі ці колючі дроти, скелети, шибениці, солдатня, яка хрумає галетне печиво... Проте цей мілітарі-сміх — зовсім не гумор. Скоріше за все, коник Цаймерта — цинізм мудреця, коли все навколо прозоре такою мірою, що дозволяє з себе знущатися.

Київська виставка французького митця — коловорот чужорідних впливів, незримих відсилок до попередніх епох, шалених каламбурів з приводу високого і низького. Недарма. Бо то — Крістіан Цаймерт (нар. 1934 р.), закономірний підсумок XX століття.

Ольга КЛЕЙМЕНОВА.

Увага: небезпека!

 Служба 01

Головне управління Державної пожежної охорони вкрай стурбоване станом загибелі людей на пожежах. Тривогу викликає зростання кількості пожеж у помешканнях громадян. Аналіз свідчить, що домінуючою причиною, через яку гинуть люди, залишається необережне поводження з вогнем. Упродовж року з означеної причини виникло 22599 пожеж (53 відсотки від загальної кількості). У зв'язку з похолоданням населення інтенсивно розпочало обігрівати свої оселі, використовуючи і пічне опалення, і електронагрівальні прилади. В переважній більшості пічне опалення експлуатується з порушенням вимог правил пожежної безпеки. Електрообігрівальні прилади, здебільшого з метою економії коштів, використовуються не заводського виготовлення. Як правило, ці чинники й призводять до виникнення пожеж та трагічних випадків. На жаль минулого тижня в полум'ї пожеж загинуло 68 осіб.

Лише минулої доби підрозділи Державної пожежної охорони здійснили 305 бойових виїздів. Ліквідовано 192 пожежі, врятовано 5 осіб та матеріальних цінностей на 866,05 тис. грн.

У житловому секторі сталося 137 пожеж, загинуло 18 осіб, з них — три дитини.

Державна пожежна охорона не в змозі захистити всіх від вогню та врятувати тих, хто потрапив до вогняних тенет. Самі люди повинні дбати про свою безпеку та безпеку своїх близьких.

Головне управління Державної пожежної охорони МВС України звертається до співвітчизників з проханням бути обережними під час користування електронагрівальними приладами, пічним опаленням. Стежте за їх справністю, не залишайте без нагляду. Застосовуйте електроприлади лише заводського виготовлення, із закритою спіраллю. Пам'ятайте: лише суворе дотримання правил пожежної безпеки допоможе вам уникнути лиха.

Редактор номера Леонід БРОВЧЕНКО.
Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Людмила КОХАНЕЦЬ, Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.
Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Загальний тираж 150000.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України».

Зам. 0311207.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Голос України

Газета виходить з 1 січня 1991 року.
Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-84-92; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 446-91-37, 441-89-34, 441-89-44; телефакс — 449-85-62.
E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій
Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Засновник і видавець — Верховна Рада України